ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 7ης Φεβρουαρίου 1991 *

Περιεχόμενα

Εισαγωγή (σημείο 1) I-3206

I — Γενική παρουσίαση I-3206

Τα πραγματικά περιστατικά (σημεία 2 και 3) I-3207

Οι εφαρμοστέοι κανονισμοί (σημεία 4 και 5) I-3207

Οι λόγοι της προσφυγής (σημείο 6) I-3207

II — Σχετικά με την ανεπαρκή αιτιολογία (δεύτερος λόγος) (σημεία 8 έως 13) I-3207

III — Σχετικά με την πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση (τρίτος λόγος) (σημείο 14) I-3208

Πρώτη αιτίαση: Η ελαχίστη προσφορά κατώτερης τιμής των Σαουδαραβικών εξαγωγών (σημεία 15 έως 24) I-3209

Δεύτερη αιτίαση: Η μη επέκταση της έρευνας στις εισαγωγές από τον Καναδά (σημεία 25 έως 28) I-3211

Τρίτη αιτίαση: Η ανεπαρκής λήψη υπόψη της μειώσεως των κοινοτικών εξόδων παραγωγής (σημεία 29 έως 39) I-3212

Τετάρτη αιτίαση: Οι εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν σε τιμές ντάμπινγκ από τους Ιταλούς παραγωγούς (σημεία 40 έως 47) I-3215

IV — Σχετικά με την πλάνη περί το δίκαιο και την αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών (τέταρτος λόγος) (σημείο 48) I-3216

Πρώτη αιτίαση: Άρνηση προσαρμογής για τη διαφορά του εμπορικού σταδίου (σημεία 49 έως 53) I-3216

Δεύτερη αιτίαση: Άρνηση προσαρμογής για τις εκπτώσεις λόγω ποσότητας (σημεία 54 έως 59) I-3218

(Οι αιτιάσεις αυτές επαναλαμβάνονται ως προς τον τρίτο λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας) (σημείο 60) I-3219

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

V — Σχετικά με την παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας (πρώτος λόγος) I-3219

Παρουσίαση των τριών ειδικών αιτιάσεων (σημεία 61 έως 70) I-3219

Γενική υπόμνηση της προβληματικής σχετικά με τα δικαιώματα άμυνας (σημεία 71 έως 80) I-3221

Ανάγκη να μη ληφθούν υπόψη ορισμένα έγγραφα της συζητήσεως (σημεία 81 έως 88) I-3223

Αιτιάσεις που στηρίζονται στην άρνηση προσαρμογής λόγω της διαφοράς του εμπορικού σταδίου και των εκπτώσεων λόγω ποσότητας (σημεία 89 έως 94) I-3225

Αιτίαση στηριζόμενη στη μεταβολή του τρόπου υπολογισμού του δασμού αντιντάμπινγκ (σημείο 95) I-3226

Αιτίαση στηριζόμενη στο ποσό των προσαρμογών λόγω αποθηκεύσεως (σημεία 96 έως 98) I-3227

Αιτίαση στηριζόμενη στον καθορισμό του κατωτάτου ορίου της ζημίας: Ο προβληματισμός σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα (σημεία 99 έως 112) I-3227

Συμπέρασμα σχετικά με τη νομιμότητα του προσβαλλόμενου κανονισμού (σημείο 113) I-3231

Πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση του αμερικανικού δικαίου και της ενδεχόμενης μεταφοράς του στο κοινοτικό δίκαιο (σημεία 114 έως 120) I-3231

Πρόταση (σημείο 121) I-3234

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

I — Γενική παρουσίαση

1. Με την παρούσα προσφυγή, οι σαουδαραβικές εταιρίες Al-Jubail Fertilizer Company και Saudi Arabian Fertilizer Company (στο εξής: προσφεύγουσες) ζητούν από το Δικαστήριο να ακυρώσει, καθόσον τις αφορά, το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3339/87 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ουρίας καταγωγής Λιβύης και Σαουδικής Αραβίας [1].

2. Οι προσφεύγουσες εταιρίες είναι δύο joint-ventures με κοινό μέτοχο τη Saudi Basic Industries Corporation, εταιρία την οποία συνέστησε το 1976 η Σαουδαραβική Κυβέρνηση. Κατά τις προσφεύγουσες, οι πρώτες τους εξαγωγές ουρίας προς την Κοινότητα άρχισαν το 1985. Από τον μήνα Μάιο 1986, προκειμένου να μη υποστούν την πτώση των τιμών στην κοινοτική αγορά, αποφάσισαν να σταματήσουν τις εν λόγω εξαγωγές.

1 — ΕΕ L 317, σ. 1.

3. Ας υπενθυμίσω εν συντομία ορισμένα γεγονότα. Η Επιτροπή κίνησε, στις 11 Νοεμβρίου 1986 [2], διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα ουρίας καταγωγής Τσεχοσλοβακίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Κουβέιτ, Λιβύης, Σαουδικής Αραβίας, Σοβιετικής Ενώσεως, Τρινιντάντ και Τομπάγκο, και Γιουγκοσλαβίας. Στις 8 Μαΐου 1987, εξέδωσε κανονισμό για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εν λόγω εισαγωγές [3]. Ο δασμός αυτός ήταν ίσος « προς το ποσό κατά το οποίο η καθαρή τιμή ανά τόννο " ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας ", πριν από την επιβολή του δασμού, είναι μικρότερη από 133 ECU » [4]. Παρατάθηκε για περίοδο μη υπερβαίνουσα τους δύο μήνες με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2691/87 του Συμβουλίου, της 3ης Σεπτεμβρίου 1987 [5].

4. Στις 4 Νοεμβρίου 1987, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 3339/87, ο οποίος επέβαλλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ 40 % επί των εισαγωγών καταγωγής Σαουδικής Αραβίας, 34 % επ' αυτών καταγωγής Λιβύης και αποδεχόταν τις αναληφθείσες υποχρεώσεις των επιχειρήσεων των άλλων τρίτων κρατών τις οποίες αφορούσε η διαδικασία. Αυτός ο κανονισμός αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

5. Ας διευκρινιστεί ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 450/89 του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 1989 [6], ο οποίος αποτελεί το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως στην υπόθεση C-193/89, εμείωσε το ποσό του δασμού για τις εισαγωγές ουρίας καταγωγής Σαουδικής Αραβίας σε 12,8 % [7].

6. Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους, οι οποίοι στηρίζονται αντιστοίχως στην παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας, σε ανεπαρκή αιτιολογία, σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση, τέλος δε, σε πλάνη περί το δίκαιο και σε αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών. Ας διευκρινισθεί ότι ο πρώτος λόγος περιλαμβάνει ιδίως δύο αιτιάσεις που αφορούν την άρνηση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων να χορηγήσουν ορισμένες προσαρμογές, η άρνηση δε αυτή αποτελεί επίσης το αντικείμενο του τετάρτου λόγου.

7. Θα εξετάσω, εν τέλει, το ζήτημα της παραβιάσεως των δικαιωμάτων άμυνας καθόσον ο προβληματισμός αυτός, του οποίου την σπουδαιότητα είναι περιττό να υπογραμμίσω, δεν προκάλεσε μέχρι σήμερα, σε θέματα ντάμπινγκ, την εκτεταμένη νομολογία και θεωρία που παρατηρείται όσον αφορά το δίκαιο του ανταγωνισμού. Επομένως, δικαιολογεί την εκ μέρους μου μεγαλυτέρα ανάπτυξη.

II — Σχετικά με την ανεπαρκή αιτιολογία

8. Ο δεύτερος λόγος περιλαμβάνει μία μόνο αιτίαση. Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την αντικατάσταση του προσωρινού δασμού, καθορισθέντος με αναφορά σε μία κατωτάτη τιμή, με έναν οριστικό δασμό κατ' αξίαν.

2 — ΕΕ C 254, σ. 3.

3 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1289/87 της Επιτροπής, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ουρίας καταγωγής Τσεχοσλοβακίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Κουβέιτ, Λιβύης, Σαουδικής Αραβίας, Σοβιετικής Ενώσεως, Τινιντάντ και Τομπάγκο, και Γιουγκοσλαβίας (ΕΕ L 121, σ. 11).

4 — Άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1289/87.

5 — Κανονισμός για την παράταση ισχύος του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε στις εισαγωγές ουρίας καταγωγής Τσεχοσλοβακίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Κουβέϊτ, Λιβύης, Σαουδικής Αραβίας, Σοβιετικής Ενώσεως, Τινιντάντ και Τομπάγκο, και Γιουγκοσλαβίας (ΕΕ L 254, σ. 20).

6 — Κανονισμός για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ουρίας, καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και Βενεζουέλας, και για την προσαρμογή του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ για τη Σαουδική Αραβία που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3339/87 (ΕΕ L 52, σ. 1).

7 — Άρθρο 2.

9. Ως προς το συγκεκριμένο αυτό σημείο, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν περιέχει εξάλλου καμία αιτιολογική σκέψη. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή θεωρούν, εντούτοις, ότι δεν συντρέχει λόγος αιτιολογήσεως της μεταβολής του τρόπου υπολογισμού του δασμού αντιντάμπινγκ και υπογραμμίζουν τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του οριστικού δασμού έναντι του προσωρινού δασμού.

10. Είναι αληθές ότι ο πρώτος θεσπίστηκε από την Επιτροπή και ο δεύτερος από το Συμβούλιο. Κατά τη γνώμη μου, ο ανεξάρτητος χαρακτήρας των δύο δασμών εκφράζεται κυρίως στο άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο α, του βασικού κανονισμού[8], το οποίο προβλέπει ότι, « όταν έχει επιβληθεί προσωρινός δασμός, το Συμβούλιο αποφασίζει, ανεξάρτητα από το αν πρέπει να επιβληθεί οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός δασμός, για το ποσό του προσωρινού δασμού που πρέπει να εισπραχθεί οριστικά ». Έτσι, τίποτε δεν απαγορεύει, όπως αυτό εξάλλου συνέβη για τους εξαγωγείς της Τσεχοσλοβακίας, της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, του Κουβέιτ και της Σοβιετικής Ενώσεως[9], την είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ χωρίς να έχει επιβληθεί οριστικός δασμός.

11. Αναμφίβολα, μπορεί επίσης να υπομνησθεί — χωρίς να ασχοληθούμε διεξοδικώς με αυτό — ότι ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ δεν αποτελεί τη διόρθωση ή την τροποποίηση του προσωρινού δασμού. Ο μόνος δεσμός μεταξύ των δύο αυτών δασμών αφορά το ποσό του οριστικά εισπραχθέντος δασμού, το οποίο δεν μπορεί να υπερβαίνει ούτε το προσωρινά εκτιμηθέν ποσό ούτε τη ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία[10].

8 — Την εποχή εκείνη ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1).

9 — Άρθρο 3, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

10 — Βλ. σχετικά το άρθρο 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού.

12. Εξάλλου, η νομολογία του Δικαστηρίου αναγνωρίζει στα κοινοτικά θεσμικά όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να καθορίσει σε κάθε περίπτωση, τον « τύπο δασμού » τον καταλληλότερο για να διασφαλίσει την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ[11]. Το Δικαστήριο ποτέ δεν έκρινε ότι το Συμβούλιο, κατά την επιλογή του τρόπου υπολογισμού του οριστικού δασμού όφειλε να λάβει υπόψη την εκτίμηση της Επιτροπής κατά τη θέσπιση του προσωρινού δασμού ούτε ότι, κατά μείζονα λόγο, όφειλε να αιτιολογήσει μεταβολή του εν λόγω τρόπου υπολογισμού. Συνεπώς, η απαίτηση αιτιολογίας όπως προκύπτει από το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στη διαφορά που υφίσταται μεταξύ του τρόπου υπολογισμού που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο για τον οριστικό δασμό και αυτού που υιοθέτησε η Επιτροπή για τον προσωρινό δασμό. Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

13. Επιπλέον, το Συμβούλιο αναφέρει στο υπόμνημα αντικρούσεώς του ότι η αρχή της επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ καθώς και το ποσό του αιτιολογούνται επαρκώς με την τεσσαρακοστή τέταρτη και τεσσαρακοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού. Διαπιστώνω απλώς ότι οι προσφεύγουσες δεν άσκησαν κριτική ως προς το σημείο αυτό.

III — Σχετικά με την πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση

14. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως μας οδηγεί στην εκτίμηση της *εσωτερικής νομιμότητας*

11 — Απόφαση της 27ης Μαρτίου 1990, C-189/88, Cartorobica (Συλλογή 1990, σ. I-1269, σκέψη 25), στην οποία επρόκειτο για τις ταυτόσημες διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί της άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/017, σ. 67), βασικού κανονισμού που ίσχυε την εποχή εκείνη· βλ. επίσης την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86, Neotype κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. I-2945, σκέψη 58).

της προσβαλλομένης πράξεως. Ο λόγος αυτός αφορά την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης περί την εκτίμηση κατά την επιβολή του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των σαουδαραβικών εισαγωγών. Τέσσερις αιτιάσεις τον καθιστούν σαφή.

15. Η πρώτη στηρίζεται στο γεγονός ότι ο σχετικά υψηλός οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ, εφαρμοζόμενος στην ουρία καταγωγής Σαουδικής Αραβίας, βρίσκεται σε αντίφαση προς τα υφιστάμενα αποδεικτικά στοιχεία. Έτσι, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, κατά τις στατιστικές εισαγωγής του Eurostat που αφορούν τα έτη 1986 και 1987, η σαουδαραβική ουρία απετιμάτο σε τιμές υψηλότερες απ' ό,τι η ουρία καταγωγής άλλων τρίτων κρατών, στις δε εισαγωγές καταγωγής των κρατών αυτών είχαν επιβληθεί δασμοί αντιντάμπινγκ χαμηλότερου ποσού. Ομοίως, από την καταγγελία που κατέθεσαν οι Ευρωπαίοι παραγωγοί προέκυψε ότι υπήρχε προσφορά σημαντικά κατώτερων τιμών για τις εισαγωγές καταγωγής των άλλων τρίτων κρατών που αφορούσε η έρευνα απ' ό,τι για τις εισαγωγές Σαουδικής Αραβίας. Τέλος, οι απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής αποδείκνυαν σαφώς ότι οι τιμές ουρίας καταγωγής Λιβύης ήταν κατώτερες από αυτές της ουρίας καταγωγής Σαουδικής Αραβίας.

16. Ασφαλώς, η γενική λογική της ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ συνίσταται στο να γίνουν αντιληπτές οι εισαγωγές που είναι ύποπτες για ντάμπινγκ με τη λήψη υπόψη, τουλάχιστον καταρχάς, της καταστάσεως στην αγορά, τόσο στο εσωτερικό όσο και κατά την εξαγωγή προς την Κοινότητα, του οικείου τρίτου κράτους [12]. Κατά τα λοιπά, λαμβάνοντας υπόψη το ότι τα έξοδα παραγωγής, ιδίως, μπορούν να διαφέρουν πολύ από ένα τρίτο κράτος σε άλλο, το γεγονός ότι οι τιμές λόγω εξαγωγής μιας επιχειρήσεως ενός από τα εν λόγω κράτη είναι κατώτερες από αυτές μιας επιχειρήσεως με έδρα σε ένα άλλο από τα κράτη αυτά ουδόλως εμποδίζει την τελευταία αυτή επιχείρηση από το να μπορεί να εφαρμόζει σημαντικότερο περιθώριο ντάμπινγκ.

17. Εντούτοις, εφόσον το ποσό του δασμού είναι καθορισμένο, όχι με αναφορά στο περιθώριο ντάμπινγκ, αλλ' έναντι της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία, τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας οφείλουν να συνάγουν νομίμως το ποσό του δασμού από τη σύγκριση μεταξύ των τιμών λόγω εξαγωγής των βιομηχανιών των οικείων τρίτων κρατών και του κατωτάτου ποσού της ζημίας. Η απαίτηση αυτή απορρέει κατ' ουσίαν από το άρθρο 13, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού που απαγορεύει την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις οσάκις ένα προϊόν έχει εισαχθεί στην Κοινότητα από περισσότερες της μιας χώρες.

18. Το ποσό του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών καταγωγής Λιβύης καθορίστηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού σε 34 %. Από τις απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο που έδωσαν δυο Ιταλοί εισαγωγείς [13] προκύπτει ότι, όσον τους αφορά, οι τιμές στην κοινοτική αγορά της ουρίας Λιβύης ήταν αισθητά κατώτερες από αυτές της ουρίας καταγωγής Σαουδικής Αραβίας [14]. Οι προσφεύγουσες, ελέγχθη ήδη, επικαλούνται επίσης τις στατιστικές του Eurostat καθώς και τα στοιχεία των προσφορών κατώτερης τιμής που περιλαμβάνονταν στην καταγγελία αντιντάμπινγκ.

12 — Το Δικαστήριο πρόσφατα ακόμη υπενθύμισε τι πρέπει να γίνεται αντιληπτό με τον όρο « ντάμπινγκ » με την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1990, C-157/87, Electroimpex και λοιποί κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. I-3021, σκέψεις 21 και 22).

13 — Παράρτημα 12 της προσφυγής.

14 — Σαουδική Αραβία: 118 USD (τιμή C/F)· Λιβύη: 82 USD (τιμή C/F) για την Cereal Toscana SpA· όσον αφορά την Attilio Carmagnani « AC » SpA, οι τιμές των 84, 78, 75, 69 USD αναφέρονται ως προς την ουρία Λιβύης.

19. Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι τα παρασχεθέντα από τους δύο Ιταλούς εισαγωγείς στοιχεία είναι εξαιρετικά περιορισμένα και ότι το ποσό του οριστικού δασμού καθορίστηκε υπολογίζοντας μία μέση τιμή κατά την εξαγωγή για όλη την περίοδο αναφοράς για κάθε μία από τις τρίτες χώρες που αφορά η έρευνα. Εξάλλου, οι στατιστικές Eurostat δεν ήταν αξιόπιστες, παρόλο ότι το Συμβούλιο αναγνωρίζει ότι χρησιμοποιήθηκαν για τον καθορισμό των τιμών Λιβύης, ελλείψει άλλων πληροφοριών.

20. Αλλά ασφαλώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο δεν θα αποφανθεί επί της υπάρξεως ή όχι διακρίσεως και δεν θα επιλέξει μεταξύ των μεριμνοτέρων αλλά προκαλούντων σύγχυση στοιχείων που παρουσίασαν οι προσφεύγουσες και των πολύ γενικών απαντήσεων του Συμβουλίου. Πράγματι, σε θέματα ντάμπινγκ, το Δικαστήριο αρνήθηκε ήδη να ακυρώσει κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών, ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι μία εταιρία που την αφορούσε άλλη απόφαση έτυχε ευνοϊκότερης μεταχειρίσεως, εφόσον μόνο ο πρώτος κανονισμός αποτελούσε το αντικείμενο προσφυγής, είχε δε εκδοθεί βάσει κανονικώς γενομένων διαπιστώσεων κατά την έρευνα αντιντάμπινγκ και σύμφωνα με τους κανόνες που θεσπίζει ο βασικός κανονισμός [15].

21. Πράγματι, ενώ στις υποθέσεις αυτές οι προσφεύγουσες επικαλούνταν τον λόγο που στηριζόταν στη διάκριση λόγω του ότι,

« στη συνέχεια, η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές γραφομηχανών κατασκευαζόμενων από τη Nakajima κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως [16] της Επιτροπής της 12ης Φεβρουαρίου 1986 (...), με την οποία διαπιστώθηκε ότι το περιθώριο ντάμπινγκ της εταιρίας αυτής έπρεπε να θεωρηθεί ελάχιστο » [17],

το Δικαστήριο αποφάνθηκε κρίνοντας ότι,

« δεδομένου ότι η εξαίρεση της Nakajima από τις εταιρίες που υπόκεινται στον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ απορρέει από την ανωτέρω απόφαση, η ύπαρξη διακρίσεως υπέρ της Nakajima, ακόμα και αν αποδειχθεί, δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση του κανονισμού με τον οποίο επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ στη Sharp και ο οποίος εκδόθηκε βάσει κανονικώς γενομένων διαπιστώσεων κατά την έρευνα αντιντάμπινγκ και σύμφωνα με τους κανόνες που θεσπίζει ο κανονισμός 2176/84 » [18].

22. Όπως το είχε τότε επισημάνει ο γενικός εισαγγελέας Gordon Slynn με τις προτάσεις του στην υπόθεση Sharp Corporation,

« όταν ένας εισαγωγέας εφαρμόζει τιμές ντάμπινγκ, υπάρχει όντως ντάμπινγκ εκ μέρους του και δεν μπορεί ν' απαλλαγεί από την ευθύνη επικαλούμενος άλλον εξαγωγέα ο οποίος ενδεχομένως εφαρμόζει ή δεν εφαρμόζει τιμές ντάμπινγκ » [19].

23. Συνεπώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη διακρίσεως μεταξύ των εισαγωγών καταγωγής Λιβύης και αυτών καταγωγής Σαουδικής Αραβίας, η διάκριση αυτή μπορεί ενδεχομένως να έχει ως

15 — Απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υπόθ. 301/85, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5813, σκέψη 22)· απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 260/85 και 106/86, TEC κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5855, σκέψη 18)· απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υποθ. 273/85 και 107/86, Silver Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5927, σκέψη 55).

16 — Απόφαση περατώσεως της διαδικασίας.

17 — Προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 301/85, σκέψη 21· βλ. επίσης προαναφερθείσα απόφαση στις υποθέσεις 273/85 και 107/86, σκέψη 54.

18 — Υπόθεση 301/85, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 22· βλ. επίσης υποθ. 260/85 και 106/84, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 18· υποθ. 283/85 και 107/86, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 55.

19 — Συλλογή 1988, σ. 5844· βλ. επίσης τις προτάσεις του στην υπόθεση TEC, Συλλογή 1988, σ. 5894.

αποτέλεσμα μόνο τη θέση υπό αμφισβήτηση του δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών Λιβύης καθόσον αυτές έτυχαν αδικαιολόγητης ευνοϊκότερης μεταχειρίσεως, αλλ' όχι την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού καθόσον εφαρμόζεται στις εισαγωγές Σαουδικής Αραβίας, εφόσον ο κανονισμός αυτός θεσπίστηκε βάσει κανονικώς γεγομένων διαπιστώσεων και σύμφωνα προς τον βασικό κανονισμό [20].

24. Επομένως, η πρώτη αιτίαση του λόγου αυτού δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

25. Το δεύτερο σημείο αφορά τη μη επέκταση της διαδικασίας έρευνας στις εισαγωγές προελεύσεως Καναδά. Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι επεσήμαναν [21] στην Επιτροπή ότι οι καναδικές εισαγωγές πραγματοποιούνταν σε τιμή κατώτερη κατά 5,7 ECU ανά τόννο της μέσης τιμής των εισαγωγών καταγωγής Σαουδικής Αραβίας. Η τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού απαντά στο δυσχερές αυτό σημείο: « Σχετικά με τις εισαγωγές από τρίτες χώρες που δεν αφορά η παρούσα διαδικασία, πριν από την κίνηση της εν λόγω διαδικασίας, η Επιτροπή εξέτασε τα τμήματα που κατέχει καθεμία από αυτές τις χώρες εξαγωγής στην κοινοτική αγορά με βάση τα, εκ πρώτης όψεως, [αποδεικτικά] στοιχεία που υποβλήθηκαν από τους καταγγέλλοντες. Διαπιστώθηκε ότι το μέγεθος αυτών των μεμονωμένων τμημάτων που κατέχουν στην αγορά δεν ήταν τόσο σημαντικό ώστε να συμβάλει σημαντικά στη ζημία που έχει προκληθεί σύμφωνα με τους ισχυρισμούς (...) »

20 — Ας σημειωθεί, εξάλλου, ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι « κανονισμός που επιβάλλει διαφορετικούς δασμούς αντιντάμπινγκ σε σειρά επιχειρηματιών αφορά ατομικά τον έναν από αυτούς μόνο με τις διατάξεις του που του επιβάλλουν ειδικό δασμό αντιντάμπινγκ καθορίζοντας το ύψος του και όχι με τις διατάξεις που επιβάλλουν αντιντάμπινγκ σε άλλες εταιρίες » (απόφαση της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner (Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 12), γεγονός που θα καθιστούσε απαράδεκτη ενδεχόμενη αμφισβήτηση εκ μέρους των προσφευγουσών, στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής ακυρώσεως, του κανονισμού, καθόσον επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών καταγωγής Λιβύης.

21 — Με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1987 (παράρτημα 13 της προσφυγής).

26. Το Συμβούλιο εξηγεί ότι η Επιτροπή δεν θέλησε να επεκτείνει την έρευνα στις εισαγωγές προελεύσεως Καναδά καθόσον, αφενός, αυτές δεν περιλαμβάνονταν στην καταγγελία, αφετέρου, ο όγκος τους αντιπροσώπευε μόνο 0,7 % της κοινοτικής αγοράς ουρίας. Ας υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από ένα έγγραφο της Επιτροπής με ημερομηνία 13 Αυγούστου 1987 [22], το τμήμα αγοράς των σαουδαραβικών επιχειρήσεων εντός της Κοινότητας ανερχόταν σε 3,11 % για τους εννέα πρώτους μήνες του 1987.

27. Εδώ πρόκειται για ένα άλλο σημείο διακρίσεως. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την υποτιθέμενη πολύ ευνοϊκή μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στις εισαγωγές προελεύσεως Καναδά. Η νομολογία που μόλις υπενθύμισα καθιστά, εντούτοις, την αιτίαση αυτή αλυσιτελή. Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί η μεγάλη ομοιότητα του προβληματισμού μεταξύ των υποθέσεων Sharp Corporation, TEC και Silver Seiko και της παρούσας διαδικασίας. Στις πρώτες υποθέσεις αμφισβητείτο η ολοκλήρωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ υπέρ της Nakajima, για τον λόγο ότι το περιθώριο ντάμπινγκ της εταιρίας αυτής ήταν αμελητέο, εν προκειμένω επικρίνεται το ότι οι καναδικές εισαγωγές δεν περιελήφθησαν στην έρευνα για τον λόγο ότι τα τμήματα αγοράς που κατείχαν δεν ήταν σημαντικά.

28. Επομένως, η δεύτερη αιτίαση φαίνεται επίσης καταδικασμένη να μη γίνει δεκτή, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί αν, πράγματι, τα τμήματα αγοράς των καναδικών επιχειρήσεων ήταν αμελητέα [23].

22 — Προσφυγή, παράρτημα 9.

23 — Η νομολογία του Δικαστηρίου δεν θεωρεί το κριτήριο του μη σημαντικού τμήματος αγοράς ως απόλυτα λυσιτελές αφού, με την απόφαση Technointorg κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υποθ. 294/86 και 77/87, Συλλογή 1988, σ. 6077, σκέψη 41), το Δικαστήριο έκρινε σύμφωνα προς τον βασικό κανονισμό το να λαμβάνεται υπόψη η επίπτωση του συνόλου των εισαγωγών στην κοινοτική βιομηχανία και, συνεπώς, τη θέσπιση καταλλήλων μέτρων έναντι όλων των εξαγωγέων, ακόμη και αν ο όγκος των εξαγωγών καθενός από αυτούς, λαμβανομένων ατομικώς, είναι ασήμαντος.

29. Η τρίτη αιτίαση στηρίζεται στο ότι, κατά τις προσφεύγουσες, λαμβάνεται ανεπαρκώς υπόψη η μείωση του κόστους παραγωγής της κοινοτικής βιομηχανίας. Δεν αμφισβητείται ότι δεν υπήρξε κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς μείωση του κόστους αυτού: 16 % στην Ιταλία, 31 % στη Γαλλία και 20,4 % στην Ιρλανδία για τους εννέα πρώτους μήνες του έτους 1986 σε σχέση προς το προηγούμενο έτος[24]. Οι προσφεύγουσες επικρίνουν στην πραγματικότητα το γεγονός ότι η Επιτροπή κατέφυγε στην καθιέρωση μέσου όρου του κόστους αυτού κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, καθόσον η μέθοδος αυτή έχει ως αποτέλεσμα, κατά τη λήξη της περιόδου αυτής, μέσο κόστος υψηλότερο από το κόστος παραγωγής που ήταν τότε δυνατό να διαπιστωθεί και, επομένως, δασμό αντιντάμπινγκ ανώτερο από αυτόν που θα ήταν αναγκαίος για την εξαφάνιση της ζημίας. Τα κοινοτικά θεσμικά όργανα παρέβησαν, ενεργώντας έτσι, τις διατάξεις του άρθρου 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού.

30. Το Συμβούλιο απαντά ότι οι προαναφερθείσες μειώσεις του κόστους παραγωγής, σε καθεμία από τις χώρες αυτές, είναι έργο ενός μόνο παραγωγού και ότι επήλθαν μετά την αισθητή αύξηση του εν λόγω κόστους κατά το προηγούμενο έτος. Εξάλλου, το κόστος παραγωγής σε άλλα κράτη μέλη, ιδίως στο Ηνωμένο Βασίλειο, παρέμεινε σταθερό ή αυξήθηκε.

31. Η τριακοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού περιέχει εξάλλου πολλές ενδείξεις όσον αφορά τον εθνικό παραγωγό του Ηνωμένου Βασιλείου, του οποίου το κόστος παραγωγής (ανά μονάδα) ήταν το 1985 ανώτερο κατά 15 % αυτού του 1984 και παρέμεινε σχετικά σταθερό κατά τη διάρκεια των εννέα πρώτων μηνών του έτους 1986, καθώς και ως προς τον μοναδικό εθνικό παραγωγό της Ιρλανδίας, του οποίου το κόστος παραγωγής αυξήθηκε κατά 41,6 % μεταξύ 1984 και 1985. Ομοίως, ο κανονισμός 1289/87 περί επιβολής προσωρινών δασμών διευκρινίζει στην τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη ότι το κόστος παραγωγής ανά μονάδα ενός από τους δύο Ιταλούς παραγωγούς υπερέβη το 1985 κατά 15 % αυτό του 1984, ενώ οι μέσες καθαρές τιμές πωλήσεως μειώθηκαν κατά την περίοδο αυτή περίπου κατά 2 %. Αντιθέτως, το κόστος αυτό μειώθηκε μεν πράγματι κατά 16 % κατά τη διάρκεια των εννέα πρώτων μηνών του έτους 1985 σε σχέση προς τους εννέα πρώτους μήνες του προηγουμένου έτους, όμως οι μέσες καθαρές τιμές ανά μονάδα μετά τη χορήγηση της εκπτώσεως είχαν μειωθεί κατά 27 %. Κατά την τριακοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού, το μέσο κόστος παραγωγής στο εργοστάσιο ενός των Γάλλων παραγωγών παρέμεινε περίπου σταθερό, ενώ ο Γάλλος παραγωγός, του οποίου το κόστος παραγωγής μειώθηκε πράγματι κατά 31 %, υπέστη μείωση των κερδών του κατά 83 % περίπου.

32. Κατά τα λοιπά, η ουσιαστική δυσκολία φαίνεται ότι έγκειται στον καθορισμό της *περιόδου* κατά τη διάρκεια της οποίας πρέπει να εκτιμηθεί το ποσό της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία. Οι προσφεύγουσες ερμηνεύουν το άρθρο 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο « το ποσό (των) δασμών (...) θα πρέπει να είναι μικρότερο στην περίπτωση που αυτός ο μικρότερος δασμός θα αρκούσε για να εξαφανιστεί η ζημία », ως συνεπαγόμενο κατ' ανάγκη τον καθορισμό του κατωφλίου ζημίας *κατά το χρονικό σημείο της επιβολής των δασμών*. Το Συμβούλιο θεωρεί, αντιθέτως, ότι το κατώφλιο της ζημίας πρέπει να υπολογίζεται λαμβανομένης υπόψη της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία *κατά τη διάρκεια της έρευνας* και όχι αυτής που υπήρχε κατά το χρονικό σημείο της επιβολής των δασμών αντιντάμπινγκ.

24 — Προσφυγή, σημείο 66· βλ. επίσης την τριακοστή πρώτη και τριακοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1289/87 και αριθ. 32 του κανονισμού 3339/87.

33. Η ανάγνωση του άρθρου 4 του βασικού κανονισμού μας οδηγεί στη σκέψη ότι μόνο η άποψη του Συμβουλίου μπορεί να γίνει αποδεκτή. Συγκεκριμένα, οι κανόνες τους οποίους επιβάλλει το άρθρο αυτό απαιτούν, ιδίως, την εξέταση του όγκου και των τιμών των εισαγωγών που αποτελούν το αντικείμενο ντάμπινγκ (ενώ ο όγκος και οι τιμές των εισαγωγών που δεν αποτελούν το αντικείμενο ντάμπινγκ ή η συστολή της ζητήσεως πρέπει να αποκλείονται, ως προς τις συνέπειές τους, από τον καθορισμό της ζημίας) καθώς και του σχετικού αδιεξόδου που προκαλείται στην οικεία κοινοτική παραγωγή. Η εξέταση αυτή μπορεί μόνο να πραγματοποιείται ταυτόχρονα με αυτήν που προορίζεται για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ. Εξάλλου, αυτό ορίζει *ρητώς* το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του βασικού κανονισμού όταν αναφέρει ότι η έρευνα, που πρέπει να καλύπτει κανονικά μια ελάχιστη εξάμηνη περίοδο αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας, « αφορά ταυτόχρονα το ντάμπινγκ (...) *και τη ζημία που προκύπτει από αυτά* »[25]. Επομένως, η άποψη που υποστηρίζεται από τις προσφεύγουσες είναι εκ διαμέτρου αντίθετη προς τις διατάξεις του βασικού κανονισμού. Είναι επίσης αντίθετη προς τις διατάξεις του δευτέρου κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ που διευκρινίζει, στο άρθρο 5, παράγραφος 2, ότι « τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το ντάμπινγκ καθώς και με τη ζημία εξετάζονται ταυτόχρονα (...) κατά τη διάρκεια της έρευνας (...) ».

34. Επιπλέον, η προωθούμενη απο τις προσφεύγουσες λύση ενέχει σημαντικό κίνδυνο απάτης. Συγκεκριμένα, ειδοποιημένοι για την έναρξη έρευνας αντιντάμπινγκ, οι εξαγωγείς των ενδιαφερομένων τρίτων χωρών θα είχαν επομένως την ευχέρεια να επανυψώσουν, έστω και προσωρινά, το ποσό των τιμών τους κατά την εξαγωγή, προκειμένου να αποφύγουν όχι μόνο τη διαπίστωση ντάμπινγκ αλλά, επίσης, του μεγέθους της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία, η οποία θα μπορούσε, προσωρινώς, να ανακτήσει τα προσφάτως απολεσθέντα τμήματα αγοράς.

35. Εξάλλου, το Δικαστήριο ήδη απέκλεισε αυτή τη δυνατότητα με την απόφαση Toyo κατά Συμβουλίου[26], με την οποία έκρινε ότι

« ο κανονισμός 3017/79[27] δεν προβλέπει καθόλου να λαμβάνονται υπόψη οι αυθόρμητες αυξήσεις των τιμών μετά την περίοδο που καλύπτει η έρευνα. Για το θέμα αυτό, η διαδικασία λήψεως αποφάσεως περιλαμβάνει μία έρευνα, η έναρξη και η διεξαγωγή της οποίας καθορίζονται από το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού. Η έρευνα αυτή αποσκοπεί, μέσω μιας διαδικασίας που παρέχει τη δυνατότητα στα μέρη να αναπτύξουν τις απόψεις τους, στον καθορισμό των αναμφισβήτητων πραγματικών περιστατικών επί των οποίων θα στηριχθεί είτε απόφαση τερματισμού της διαδικασίας είτε επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Όπως, επίσης, προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 14 και 15 του εν λόγω κανονισμού, η διαδικασία έρευνας δεν πρέπει να παρακωλύει την ταχεία και αποτελεσματική δράση της Κοινότητας. Ο απαραίτητος συμβιβασμός των δύο αυτών στόχων καθιστά αναγκαίο τον επακριβή καθορισμό και την περιορισμένη διάρκεια της περιόδου που καλύπτει η έρευνα και κατά την οποία συνέβησαν τα αποδεικτέα πραγματικά περιστατικά »[28],

συνήγαγε δε από αυτό ότι,

« ως προς την παράβαση του άρθρου 2, εδάφιο Α, και του άρθρου 13 του κανονισμού 3017/79, που προβάλλει η NTN, σύμφωνα με τα οποία η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ εξαρτάται από την ύπαρξη ζημίας, πρέπει να παρατηρηθεί

25 — Η υπογράμμιση είναι δική μου.

26 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 240/84 (Συλλογή 1987, σ. 1809).

27 — Βασικός Κανονισμός που ίσχυε την εποχή εκείνη.

28 — Σκέψη 26.

ότι οι αυξήσεις τιμών, που αποφασίστηκαν μετά τη λήξη της περιόδου που καλύπτει η έρευνα, μπορούν, ενδεχομένως, να οδηγήσουν σε επανεξέταση της καταστάσεως, βάσει του άρθρου 14 του κανονισμού 3017/79, ή στην επιστροφή των εισπραχθέντων δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 15 του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι δεν μπορεί να περατωθεί η διαδικασία αντιντάμπινγκ ή ότι δεν μπορεί να ληφθεί απόφαση επιβολής οριστικού αντιντάμπινγκ για τον λόγο και μόνο ότι οι εταιρίες τις οποίες αφορά ο προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ προέβησαν σε αυθόρμητες αυξήσεις των τιμών μετά τη λήξη της περιόδου που καλύπτει η έρευνα » [29].

36. Όπως ο γενικός εισαγγελέας Mancini το είχε παρατηρήσει με τις προτάσεις του [30] επί της υποθέσεως αυτής,

« ο κανονισμός 3017/79 δεν περιέχει καμία διάταξη που να υποχρεώνει την Επιτροπή ή το Συμβούλιο να αξιολογήσει θετικά τις αυξήσεις τιμών που έχουν πραγματοποιήσει οι εξαγωγείς. (...) είναι πράγματι σύνηθες (...) να αυξάνει τις τιμές ο εξαγωγέας κατά του οποίου διεξάγεται έρευνα ή έχει επιβληθεί προσωρινός δασμός, ιδίως όταν συνδέεται εμπορικώς με τον εισαγωγέα. Πάντως, νομίζω ότι είναι προφανές ότι, αν γινόταν δεκτή η άποψη των προσφευγουσών, θα επιβαλλόταν η δημιουργία ενός συστήματος διαρκούς έρευνας και, ακόμη χειρότερα, θα ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία κάθε προσπάθεια με την οποία θα επιδιωκόταν να αποδειχθεί η ύπαρξη περιθωρίου ντάμπινγκ ».

37. Αυτοί οι λόγοι ισχύουν όχι μόνον ως προς τις τιμές κατά την εξαγωγή, αλλά επίσης ως προς το κόστος παραγωγής της κοινοτικής βιομηχανίας. Πράγματι, το επιχείρημα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες, κατά το οποίο οι εξαγωγείς των τρίτων χωρών δεν έχουν καμία επιρροή στο κόστος παραγωγής δεν είναι λυσιτελές. Προφανώς, ακόμη και αν δεν μπορούν να επηρεάσουν το εν λόγω κόστος, όπως το ποσό των τιμών τους κατά την εξαγωγή, η εμπορική συμπεριφορά τους μπορεί, εντούτοις, και ιδίως η πολιτική τους όσον αφορά τις τιμές, μετά τη λήξη της περιόδου έρευνας, να μεταβάλλει προσωρινώς την έκταση της ζημίας που υπέστησαν οι κοινοτικοί παραγωγοί, δεδομένου ότι αυτοί επαναβρίσκουν προσωρινώς τα απολεσθέντα τμήματα της αγοράς λόγω των εισαγωγών που αποτέλεσαν το αντικείμενο ντάμπινγκ.

38. Το χρονικό σημείο κατά το οποίο πρέπει να εκτιμηθεί η ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας και η απαγόρευση να ληφθούν υπόψη γεγονότα που επήλθαν μετά την περίοδο έρευνας είναι προφανώς δύο στοιχεία στενά συνδεδεμένα. Επομένως, μόνο ο υπολογισμός του μέσου κόστους παραγωγής *κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας* καθιστά δυνατή την ανταπόκριση στις απαιτήσεις της ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ. Επομένως, πρέπει επίσης να απορριφθεί και αυτή η αιτίαση.

39. Ασφαλώς, όπως το έχω πει, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 450/89 ελάττωσε τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ουρίας καταγωγής Σαουδικής Αραβίας στο 12,8 % [31]. Η περίοδος έρευνας για τη διαδικασία αυτή, καθορισθείσα από 1ης Οκτωβρίου 1986 έως 30 Σεπτεμβρίου 1987, αποτελεί αμέσως συνέχεια αυτής του προσβαλλόμενου κανονισμού, η οποία διαρκεί από την 1η Ιουλίου 1985 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 1986. Η εικοστή ένατη αιτιο-

29 — Σκέψη 27· βλ. επίσης την παρόμοια διατύπωση των σκέψεων 52 και 53 της αποφάσεως της 7ης Μαΐου 1987, 258/84, Nippon Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1923).

30 — Συλλογή 1987, σ. 1847.

31 — Άρθρο 2.

λογική σκέψη του κανονισμού 450/89 διευκρινίζει ότι « η επανεξέταση των μέτρων είχε σαν αποτέλεσμα να υπολογίσει εκ νέου η Επιτροπή τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ για τη Σαουδική Αραβία με βάση το νέο κατώφλι ζημίας που καθορίστηκε στην παρούσα διαδικασία, ώστε να ληφθεί υπόψη η εξέλιξη του κόστους παραγωγής του αντιπροσωπευτικού κοινοτικού παραγωγού ». Εντούτοις, λαμβάνοντας υπόψη τις μεγάλες διακυμάνσεις του κόστους παραγωγής που διαπιστώθηκαν κατά τη διάρκεια των ετών 1984 και 1985 (για παράδειγμα, πτώση κατά 31 % του κόστους παραγωγής ενός Γάλλου παραγωγού) και που μόλις υπενθύμισα, δεν υπάρχει τίποτε το αφύσικο a priori στη μείωση του αντιντάμπινγκ από 40 σε 12,8 %, μείωση που αποτελεί συνέπεια της πτώσεως κατά τη διάρκεια 12 μηνών του κόστους παραγωγής της κοινοτικής βιομηχανίας, υπό την επιφύλαξη πάντως των όσων θα πω ως προς τον εμπιστευτικό χαρακτήρα του κόστους αυτού κατά την εξέταση του λόγου που στηρίζεται στην παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας.

40. Η τέταρτη αιτίαση αφορά την ύπαρξη εισαγωγών ουρίας καταγωγής Αμπού Ντάμπι, Λιβύης και Σοβιετικής Ενώσεως, που πραγματοποιήθηκαν σε τιμές ντάμπινγκ από τους Ιταλούς παραγωγούς. Η Επιτροπή, αρνούμενη να λάβει υπόψη τις εισαγωγές αυτές, διέπραξε σφάλμα εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό της ζημίας.

41. Η εικοστή έκτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού αντανακλά τη δυσχέρεια αυτή. Διευκρινίζεται σ' αυτήν ότι « πολλά μέρη που αφορά το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας προέβαλαν το επιχείρημα ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη και οι εισαγωγές που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ από τους κοινοτικούς παραγωγούς μετά το τέλος της περιόδου έρευνας. Αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί διότι θα ήταν αντίθετο προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84, που προβλέπει ότι η έρευνα ως προς το ντάμπινγκ πρέπει να καλύπτει την περίοδο που προηγείται της κινήσεως της διαδικασίας, το να ληφθούν υπόψη οι εισαγωγές που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ μετά το τέλος της περιόδου που κάλυψε η έρευνα ».

42. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι οι διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ, αφορούν τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ και όχι αυτόν της ζημίας.

43. Όπως μόλις υπενθύμισα, το ίδιο το γράμμα του εν λόγω άρθρου φαίνεται να καταδικάζει την άποψη των προσφευγουσών (« η έρευνα αυτή αφορά ταυτόχρονα το ντάμπινγκ ή την επιδότηση *και τη ζημία που προκύπτει από αυτά* » [32]).

44. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, δεύτερον, ότι ο βασικός κανονισμός δεν απαγορεύει το να λαμβάνονται υπόψη τα γεγονότα που επήλθαν μετά τη λήξη της περιόδου έρευνας. Αναφέρουν ως προς το σημείο αυτό ορισμένο αριθμό αποφάσεων της Επιτροπής [33], καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου Gerlach [34].

45. Η ανάγνωση της αποφάσεως αυτής, η οποία εξάλλου αφορούσε τη ρύθμιση σε θέματα ντάμπινγκ της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δείχνει ότι το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε στην πραγματικότητα επί των δυσχερειών που μας απασχολούν τώρα. Τότε επρόκειτο για τη νομιμότητα έναντι της βασικής συστάσεως 77/329/ΕΚΑΧ [35] μιας μεθόδου υπολογισμού

32 — Η υπογράμμιση είναι δική μου.

33 — Προσφυγή, σημείο 77 και υποσημείωση 36.

34 — Απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1985, 239/84 (Συλλογή 1985, σ. 3507).

35 — Σύσταση της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 1977, σχετικά με την άμυνα κατά των πρακτικών « ντάμπινγκ », πριμοδοτήσεων ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας άνθρακα και χάλυβα (ΙΟ L 114, σ. 6).

των δασμών αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκε από την Επιτροπή και η οποία αναφερόταν στις βασικές τιμές σε ECU και στους δημοσιευθέντες σε ορισμένη ημερομηνία συντελεστές μετατροπής και όχι στο σύστημα « κοινού δικαίου » στο πλαίσιο του οποίου η αξία του ECU και οι συντελεστές μετατροπής λαμβάνονται καθημερινώς από τις αγορές συναλλάγματος και αποτελούν το αντικείμενο καθημερινής δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

46. Αντιθέτως, οι παρατηρήσεις που αφιέρωσα στο ζήτημα του χρονικού σημείου κατά το οποίο πρέπει να εκτιμάται η ζημία και, ιδίως, η υπόμνηση της νομολογίας του Δικαστηρίου Toyo και Nippon Seiko αποκτούν εδώ επίσης όλη τους την αξία. Οι εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν από τους κοινοτικούς παραγωγούς *μετά τη λήξη της περιόδου έρευνας* δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα για τον καθορισμό της ζημίας.

47. Εντελώς επικουρικώς, παρατηρώ ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου TEC και Silver Seiko, οι εισαγωγές που πραγματοποίησαν οι κοινοτικοί παραγωγοί σε τιμές ντάμπινγκ δεν συμβάλλουν στη ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία εφόσον παραμένουν σε σχετικά μικρό όγκο [36]. Στις υποθέσεις αυτές επρόκειτο για εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν για να καλύψουν κενά στην γκάμα των προϊόντων των οικείων κοινοτικών επιχειρήσεων. Εντούτοις, δεν μου φαίνεται να αποκλείονται άλλες αιτιολογίες και, ιδίως, όπως εν προκειμένω, η μέριμνα να μη πωληθεί η ίδια παραγωγή σε ελάχιστα αποδοτικές τιμές και να προμηθευθούν προσωρινώς οι ίδιοι πελάτες μέσω εισαγωγών σε τιμές πολύ χαμηλές. Το ουσιαστικό κριτήριο της νομολογίας του Δικαστηρίου ως προς το σημείο αυτό μου φαίνεται ότι είναι ο ασήμαντος όγκος των εισαγωγών αυτών. Χωρίς να διαψευσθεί, το Συμβούλιο διευκρίνισε σχετικά ότι οι εισαγωγές που δεν ελήφθησαν υπόψη αντιπροσώπευαν 0,3 % της κοινοτικής καταναλώσεως ουρίας, 0,35 % της κοινοτικής παραγωγής και 0,4 % των πωλήσεων των κοινοτικών παραγωγών. Νομίζω ότι η αιτίαση είναι ατυχής εξ αυτού του λόγου και, επομένως, ο τρίτος λόγος είναι αλυσιτελής.

36 — Υποθέσεις 273/85 και 107/86, αναφέρθηκαν πιο πάνω, σκέψη 39· υποθέσεις 260/85 και 106/86, αναφέρθηκαν πιο πάνω, σκέψη 47.

IV — Σχετικά με την πλάνη περί το δίκαιο και την αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών

48. Ο τέταρτος λόγος αφορά την πλάνη περί το δίκαιο και την αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών. Διαρθρούται γύρω από δύο αιτιάσεις που στηρίζονται στην άρνηση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων να χορηγήσουν προσαρμογές προκειμένου να ληφθεί υπόψη αφενός η διαφορά των εμπορικών σταδίων κατά τα οποία πωλήθηκε η ουρία, στη Σαουδική Αραβία και εντός της Κοινότητας, αφετέρου οι ποσοτικές εκπτώσεις που χορηγήθηκαν για τις πωλήσεις σημαντικού όγκου.

49. Ως προς το πρώτο σημείο, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι περισσότερες των πωλήσεων ουρίας στη Σαουδική Αραβία πραγματοποιήθηκαν απευθείας σε αγρότες. Αντιθέτως, εντός της Κοινότητας, οι αγοραστές ήταν εμπορικές εταιρίες καθώς και ένας βιομήχανος που χρησιμοποιούσε την ουρία ως πρώτη ύλη για την παρασκευή κόλλας. Το αίτημά τους για προσαρμογή, διατυπωθέν βάσει των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του βασικού κανονισμού, απορρίφθηκε.

50. Η εικοστή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού έχει σχέση με το ζήτημα αυτό:

« Ο παραγωγός/εξαγωγέας της Σαουδικής Αραβίας ζήτησε επίσης να γίνει προσαρμογή για τις διαφορές του εμπορικού σταδίου προβάλλοντας το επιχείρημα ότι όλες οι πωλήσεις στην εγχώρια αγορά πραγματοποιήθηκαν σε τελικούς χρήστες, δηλαδή σε αγρότες ή σε μεμονωμένες γεωργικές εταιρίες, εκτός από τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν σε έναν πελάτη ο οποίος ήταν μεγάλη βιομηχανική μονάδα που χρησιμοποιεί την ουρία και ο οποίος είχε καταρχήν επιπρόσθετη έκπτωση, ενώ πάνω από το 70 % των αποστολών προς την Κοινότητα προορίζονταν, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς, για βιομηχανική χρήση σε πελάτες που μεταποιούν την ουρία σε άλλους τύπους λιπασμάτων.

Αυτό το αίτημα δεν έγινε δεκτό επειδή θεωρήθηκε ότι δεν αποδείχθηκε με ικανοποιητικό τρόπο ότι υπήρχε διαφορά του εμπορικού σταδίου δεδομένου ότι το μεγαλύτερο μέρος των πωλήσεων, τόσο στην εγχώρια αγορά όσο και αυτών που προορίζονταν για εξαγωγές, πραγματοποιήθηκε προς τους τελικούς χρήστες. Επιπλέον, ο παραγωγός/εξαγωγέας παραδέχθηκε ότι δεν είχε χορηγηθεί αυτή η έκπτωση στον ενδιαφερόμενο πελάτη στη Σαουδική Αραβία κατά την περίοδο που κάλυψε η έρευνα. »

51. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν υπάρχουν διαφορές του εμπορικού σταδίου μεταξύ των πωλήσεων στη Σαουδική Αραβία που έγιναν ουσιαστικά προς τους αγρότες και αυτών που πραγματοποιήθηκαν εντός της Κοινότητας σε βιομηχάνους που χρησιμοποιούν την ουρία ως πρώτη ύλη, καθόσον το προϊόν αυτό δεν μεταπωλήθηκε όπως ήταν στην αγορά και, κατά κάποιο τρόπο, εξαφανίζεται από τα εμπορικά κυκλώματα. Συνεπώς, κατά το Συμβούλιο, ακόμη και οι βιομήχανοι αγοραστές εντός της Κοινότητας πρέπει να θεωρούνται ως τελικοί χρήστες.

52. Οι προσφεύγουσες εξηγούν ότι ένας σημαντικός κοινοτικός παραγωγός ουρίας, απαντώντας στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής, επεσήμανε ότι δεν πραγματοποιούσε πωλήσεις σε τελικούς χρήστες, αναφέροντας, μεταξύ των πελατών του, μία εταιρία που χαρακτηρίστηκε ως τοιαύτη από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Όμως, προτού το Δικαστήριο αποφανθεί επί της ουσίας, θα πρέπει να εξετάσει τον λόγο της τυπικής νομιμότητας που προβάλλουν οι προσφεύγουσες.

53. Το σύνολο των πραγματικών αυτών περιστατικών συνιστά, στην πραγματικότητα, το αναγκαίο έρεισμα, μεταξύ άλλων, του λόγου που στηρίζεται στην παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας. Οι προσφεύγουσες επικαλούνται, ως προς τον πρώτο λόγο, αυτό που φαίνεται ότι μπορεί να χαρακτηρισθεί ως « υποκατάσταση λόγων ». Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ, του βασικού κανονισμού, το οποίο απαιτεί οι διαφορές του εμπορικού σταδίου να αποτελούν το αντικείμενο προσαρμογής μόνο « εφόσον δεν έχουν ληφθεί διαφορετικά υπόψη », η Επιτροπή, με το έγγραφό της της 13ης Αυγούστου του 1987 [37], απέρριψε την αίτηση περί προσαρμογής για τον λόγο ότι « this request appears to be a repetition of the argument discussed above concerning differences in prices resulting from differences in quantities ». Όμως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, όπως ανέφερα, δικαιολογείται από αυτή την άποψη αποκλειστικώς λόγω της μη υπάρξεως αποδείξεως και δεν αναφέρεται καθόλου στο γεγονός ότι η προσαρμογή αυτή ελήφθη υπόψη για άλλο λόγο. Θα εξετάσω το σημείο αυτό εντός ολίγου μαζί με τις άλλες αιτιάσεις που στηρίζονται στην παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας.

37 — Προσφυγή, παράρτημα 9.

54. Το δεύτερο σημείο, το υπενθυμίζω, αφορά την άρνηση της Επιτροπής να χορηγήσει προσαρμογή για τις ποσοτικές εκπτώσεις. Κατά τις προσφεύγουσες, ενώ οι πωλήσεις στην κοινοτική αγορά πραγματοποιούνταν πάντα σε παρτίδες πολλών χιλιάδων τόννων, ορισμένες πωλήσεις στην Σαουδική Αραβία δεν υπερέβαιναν τον 0,43 τόννο.

55. Το αίτημα αυτό απηχεί η δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού:

« Ο παραγωγός/εξαγωγέας της Σαουδικής Αραβίας ζήτησε να γίνει προσαρμογή (...) για να ληφθούν υπόψη οι διαφορές των ποσοτήτων που πωλούνται στην εγχώρια αγορά και αυτών που εξάγονται προς την Κοινότητα. Για τον σκοπό αυτό προτάθηκε να εφαρμοσθεί σε όλες τις εγχώριες πωλήσεις, ώστε να μπορούν αυτές οι πωλήσεις να συγκριθούν με τις εξαγόμενες ποσότητες, η έκπτωση ποσότητας η οποία είχε συστηματικά χορηγηθεί στην εγχώρια αγορά για πωλήσεις 5 000 τόννων ή περισσοτέρων.

Αυτό το αίτημα δεν έγινε αποδεκτό επειδή δεν προσκομίστηκε κανένα ικανοποιητικό στοιχείο που να αποδεικνύει ότι είχαν πληρωθεί όλα τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο β, περίπτωση i ή ii, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84. Το Συμβούλιο τονίζει ότι είχαν ήδη ληφθεί υπόψη οι διαφορές των ποσοτήτων κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας με βάση το μέσο σταθμισμένο όρο όλων των τιμών που είχαν πράγματι πληρωθεί και ότι έγιναν οι προσαρμογές για τις διαφορές των συνθηκών και όρων πωλήσεως. »

56. Το Συμβούλιο, αμυνόμενο, αναφέρει ότι, απαντώντας στο ερωτηματολόγιο, οι προσφεύγουσες ισχυρίστηκαν ότι « 9,14 % όλων των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν στη σαουδαραβική αγορά κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας έτυχαν εκπτώσεως ποσότητας », ποσοστό πολύ κατώτερο από αυτό του 20 % που απαιτείται από το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο β, περίπτωση i, του βασικού κανονισμού.

57. Οι προσφεύγουσες, με το υπόμνημα απαντήσεώς τους, παρατηρούν ότι το πρωτότυπο του ερωτηματολογίου περιέχει τη μνεία « 9.1.4 % » και όχι « 9,14 % » και ότι πρόκειται στην περίπτωση αυτή για δακτυλογραφικό λάθος [38]. Πάντως, αυτές δεν συνάγουν από αυτό ότι ο ακριβής αριθμός είναι το 91,4 %, περιορίζονται δε στη δήλωση ότι οι πωλήσεις με έκπτωση ποσότητας υπερέβαιναν το ποσοστό του 20 %, χωρίς εντούτοις να παράσχουν ακριβή αριθμό ως προς το σημείο αυτό.

58. Όμως, η προσφυγή αφορά επίσης, επ' ευκαιρία της αιτιάσεως αυτής, την παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας. Κατά τις προσφεύγουσες, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή ποτέ δεν επικαλέστηκε την ανεπάρκεια των αποδείξεων και αρνήθηκε την αιτηθείσα προσαρμογή για τον λόγο και μόνο ότι είχε ήδη ληφθεί υπόψη, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, χρησιμοποιώντας ταυτόχρονα τις μειωμένες τιμές για τις σημαντικές ποσότητες και τις συνήθεις τιμές για τις πωλήσεις μικρού όγκου. Το θέμα της ανεπάρκειας των αποδείξεων αναφέρθηκε, για πρώτη φορά, με τις αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού.

59. Η ανάγνωση της προαναφερθείσας αιτιολογικής σκέψεως επιβάλλει μερικές διευκρινίσεις. Ενώ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας

38 — Παράρτημα L, σ. 11, υπόμνημα απαντήσεως.

έρευνας οι προσφεύγουσες προσπάθησαν να αποδείξουν ότι η άρνηση χορηγήσεως προσαρμογής για έκπτωση ποσότητας για τον λόγο ότι είχε ληφθεί υπόψη κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας ενείχε νομική πλάνη, αναφέροντας ιδίως την πλέον εγκεκριμένη θεωρία [39], η δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού αναμφίβολα στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στην ανεπάρκεια των αποδείξεων, αλλά αναφέρεται επίσης στο γεγονός ότι « είχαν ήδη ληφθεί υπόψη οι διαφορές των ποσοτήτων κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας με βάση τον μέσο σταθμισμένο όρο όλων των τιμών που είχαν πράγματι πληρωθεί ». Κατά τη γνώμη μου, είτε η « υποκατάσταση των λόγων » είναι απόλυτη είτε εμφανίζεται in fine ένας *ουσιώδης λόγος απορρίψεως* που δεν είχε συζητηθεί κατά τη διοικητική διαδικασία, ο προβληματισμός είναι ο ίδιος όσον αφορά τα δικαιώματα άμυνας.

60. Δεν θα λάβω θέση, επί του παρόντος, ως προς την ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο και ως προς την ύπαρξη των αναφερομένων αλλοιώσεων των πραγματικών περιστατικών. Πρέπει, πράγματι, να εξετασθεί προηγουμένως η άρνηση προσαρμογής υπό το πρίσμα της παραβιάσεως των δικαιωμάτων άμυνας, εφόσον συνιστούν, μαζί με τις τρεις άλλες αιτιάσεις, το έρεισμα του πρώτου λόγου.

V — Σχετικά με την παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας

61. Η πρώτη από τις τρεις αυτές αιτιάσεις στηρίζεται στο γεγονός ότι οι προσφεύγουσες που εφάρμοζαν κατά την εξαγωγή προς την Κοινότητα τιμές αισθητά υψηλότερες από αυτές των άλλων προμηθευτών ουρίας υπέστησαν ζημία λόγω της μεταβολής του τρόπου υπολογισμού του δασμού αντιντάμπινγκ, για την οποία δεν έλαβαν προειδοποίηση. Όπως ήδη επισήμανα, ο κανονισμός 3339/87 στην πραγματικότητα αντικατέστησε τον προσωρινό δασμό, που καθοριζόταν από τη διαφορά μεταξύ μιας τιμής κατωφλίου και της τιμής κατά την εξαγωγή, με οριστικό δασμό καθορισθέντα στο 40 % της τελευταίας αυτής τιμής.

62. Κατά τις προσφεύγουσες, η παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας προέκυπτε από το γεγονός ότι ενημερώθηκαν για την αντικατάσταση αυτή για πρώτη φορά κατά τη δημοσίευση του κανονισμού 3339/87. Ως προς το σημείο αυτό το Συμβούλιο προσεκόμισε έγγραφο της Επιτροπής απευθυνόμενο στον δικηγόρο των προσφευγουσών Van Bael, με ημερομηνία 8 Σεπτεμβρίου 1987, το οποίο αυτές ισχυρίζονται με το υπόμνημα απαντήσεώς τους ότι δεν έλαβαν ποτέ. Εξάλλου, με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του, προσεκόμισε συνημμένως τα πρακτικά συνεδριάσεως που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 5 Οκτωβρίου 1987, ακριβώς με τον Abdullab S. Nojaidi, πρόεδρο της Saudi Basic Industries Corporation Marketing Ltd, και τον δικηγόρο Van Bael. Τα πρακτικά αυτά περιέχουν, στο σημείο 8, περίληψη της θέσεως της Επιτροπής, με τις εξής, μεταξύ άλλων, διευκρινίσεις: « This solution would at least guarantee Sabic of selling a substantial amount of the EEC, whereas a duty of 40 % may eliminate Saudi Arabia from the EEC market », καθώς και: « ad valorem duty (40 %) is significantly lower than dumping margin (55 %) ». Με το υπόμνημα απαντήσεώς τους οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι εκπρόσωποί τους που συμμετείχαν στη συνεδρίαση της 5ης Οκτωβρίου 1987 δεν θυμούνται κανένα υπαινιγμό σχετικά με την επιβολή δασμού ad valorem 40 %. Αυτές αναφέρουν επίσης ότι η αναφερομένη ανακοίνωση, κατά τη συνάντηση αυτή, της μεταβολής του τρόπου υπολογισμού του δασμού ήταν καθυστερημένη ενόψει της προθεσμίας που είχε καθορισθεί με το άρθρο 7, παράγραφος 4, σημείο γ, περίπτωση iii, του βασικού κανονισμού.

39 — Beseler και Williams, « Anti-Dumping and Anti-Subsidy Law », *The European Communities*, 1986, σημείο 4.5.3., σ. 98 έως 100.

63. Η δεύτερη αιτίαση αφορά τη μη απάντηση στις ερωτήσεις των προσφευγουσών ως προς τον καθορισμό του κατωφλίου της ζημίας. Πρόκειται κατ' ουσίαν για τον καθορισμό του κόστους παραγωγής του κοινοτικού παραγωγού που επιλέχθηκε από την Επιτροπή για τον καθορισμό του εν λόγω κατωφλίου.

64. Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή την ανεπάρκεια των πληροφοριών που έδωσαν ως προς το σημείο αυτό, ιδίως ως προς τη σύγκριση των σαουδαραβικών τιμών με αυτές των Ιταλών παραγωγών, ως προς τον τρόπο με τον οποίο αυτή έλαβε υπόψη την πτώση του κόστους παραγωγής εντός της Κοινότητας, ως προς την περίοδο που χρησιμοποιήθηκε για την εν λόγω εκτίμηση, τέλος ως προς τις προσαρμογές βάσει των υψηλοτέρων εξόδων παραγωγής που συνδέονται με τη μειωθείσα χρησιμοποίηση των ικανοτήτων η οποία οφείλεται στην απώλεια των αγορών εξαγωγής.

65. Ως προς το σημείο αυτό, το Συμβούλιο παραπέμπει στο σημείο 8 του εγγράφου της Επιτροπής της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 όπου αναφέρεται: « More detailed information with regard to the calculation of the price undercutting is at your disposal, if you so wish. »

66. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι αυτή η αναφορά αφορά μόνο το ζήτημα της προσφοράς κατώτερης τιμής, δηλαδή τη σύγκριση μεταξύ των σαουδαραβικών τιμών και αυτών των Ιταλών παραγωγών, ως προς το οποίο με το έγγραφο της Επιτροπής της 13ης Αυγούστου 1987 είχαν ήδη δοθεί μερικές πληροφορίες[40].

40 — Βλ. το παράρτημα 9 της προσφυγής, I, 4, γ: « It is not correct that prices of the Saudi Arabian product did not undercut those of Italian producers. During the investigation period the prices of the main Italian producers were undercut by those charged for the Saudi Arabian product by up to 28 %. »

67. Πάντως, το έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 περιέχει άλλες διευκρινίσεις ως προς τον καθορισμό του κατωφλίου ζημίας. Έτσι, το σημείο 2 διευκρινίζει: « It is considered that insofar as Article 13 § 3) of Regulation 2176/84 puts a limit on the amount of the duty (i. e. it should not be higher than what adequate to remove the injury), it refers to the injury suffered during the period under investigation and not to the situation at the moment when the size of the duty is being examined. For this reason the level of the minimum price determined in recital 42 of Regulation 1289/87 was calculated on the basis of the cost of production of a representative Community producer during the investigation period and not on the basis of the cost of production at the moment of the imposition of the provisional duty. » Στο σημείο 8 αναφέρεται επίσης: « As far as the costs of production of a representative Community producer are concerned (...), no further information can be disclosed due to the confidentiality of such data. However, it is underlined that account was taken of the effects of possible losses of export markets », καθώς και η φράση: « Average production costs were established with regard to the period 1 July 1985 to 30 September 1986. Such amounts reflect higher levels at the beginning and lower levels at the end of the period. Such a method is considered to be fair and reasonable. »

68. Έτσι, το έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 περιέχει στοιχεία όσον αφορά την περίοδο που ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό του κόστους παραγωγής του κοινοτικού παραγωγού, τις επιπτώσεις στο εν λόγω κόστος των απωλειών των αγορών εξαγωγής και τη λήψη υπόψη της μειώσεως του κόστους αυτού κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Πρέπει να εξετασθεί, εντούτοις, αν αυτή μπορεί να ληφθεί υπόψη.

69. Οι προσφεύγουσες αποδοκιμάζουν όμως, επίσης, την έλλειψη ακριβών πληροφοριών ως προς την επιλογή του κοινοτικού παραγωγού — δεν αναφέρεται το κράτος μέλος εντός του οποίου αυτός είναι εγκατεστημένος — και ως προς το ύψος του κόστους του παραγωγής. Η Επιτροπή, όπως αυτό εξάλλου αναφέρεται στο σημείο 8 του εγγράφου της 8ης Σεπτεμβρίου 1987, αντιτάσσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των στοιχείων αυτών.

70. Τέλος, η τρίτη αιτίαση αφορά τον αριθμό που η Επιτροπή χρησιμοποίησε για τις προσαρμογές για την εναποθήκευση, ο οποίος είναι κατώτερος από αυτόν που πρότειναν οι προσφεύγουσες. Το Συμβούλιο αναφέρει, με το υπόμνημα αντικρούσεώς του, το έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 με το οποίο η Επιτροπή προτείνει να γνωστοποιηθούν στις προσφεύγουσες οι αριθμοί που αφορούν την προσαρμογή λόγω της αποθηκεύσεως, η δε πρόταση αυτή παρέμεινε αναπάντητη. Το έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 περιέχει, πράγματι, στο σημείο 6 την μνεία: « The figures relating to the adjustement granted for warehousing are at your disposal, if you so wish. »

71. Με όλες αυτές τις αιτιάσεις, το Δικαστήριο καλείται να καθορίσει το περιεχόμενο των δικαιωμάτων άμυνας των ενδιαφερομένων προσώπων στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας σε θέματα ντάμπινγκ. Όπως ήδη υπογράμμισα στην αρχή των προτάσεών μου, στο ζήτημα αυτό δεν δόθηκαν ακόμη οι διευκρινίσεις, οι τόσο σημαντικές και πολυάριθμες, που με τη νομολογία του Δικαστηρίου μπόρεσαν να δοθούν σε θέματα ανταγωνισμού.

72. Με τις προτάσεις του επί των πρώτων υποθέσεων για τα ένσφαιρα τριβεία, ο γενικός εισαγγελέας Warner προέβη σε αξιόλογες [41] διασαφηνίσεις επί του ζητήματος αυτού.

« Ασφαλώς συμμερίζομαι την άποψη ότι γενικώς », ανέφερε, « κανείς δεν έχει το δικαίωμα να τύχει ακροάσεως, κατά τη διάρκεια της προπαρασκευαστικής διαδικασίας νομοθετικής πράξεως, κατά τον ίδιο τρόπο που δικαιούται να τύχει ακροάσεως κατά τη διάρκεια της προπαρασκευαστικής διαδικασίας διοικητικής αποφάσεως που τον αφορά ατομικά και άμεσα. Όμως, όσο θεωρώ ότι μία πράξη όπως ο κανονισμός 1778/77 [42] εμφανίζει μέχρις ένα ορισμένο βαθμό νοθογενή χαρακτήρα, άλλο τόσο μου φαίνεται ότι μία έρευνα αντιντάμπινγκ μπορεί επίσης, για τους παρόντες σκοπούς, να έχει νοθογενή χαρακτήρα. Στο βαθμό που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη διαπίστωση ότι ένας ιδιώτης εξαγωγέας κατέστη ένοχος ασκήσεως πρακτικής ντάμπινγκ και, βάσει της διαπιστώσεως αυτής, να καταλήξει στην επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ στα προϊόντα του κατονομαζόμενα με το όνομά τους, εμφανίζει αρκετά από τα χαρακτηριστικά προπαρασκευαστικής διαδικασίας για τη λήψη αποφάσεως που τον αφορά ατομικά και άμεσα. » [43]

73. Θα προσθέσω ότι, από την άποψη μιας επιχειρήσεως, η απώλεια της κοινοτικής αγοράς που έπεται της επιβολής υψηλού δασμού αντιντάμπινγκ, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, έχει χρηματικές συνέπειες συγκρίσιμες προς αυτές που απορρέουν από την εφαρμογή προστίμου για την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης της Ρώμης.

74. Ασφαλώς, η νομολογία του Δικαστηρίου επί των δικαιωμάτων άμυνας σε θέματα ανταγωνισμού δεν μπορεί να μεταφερθεί εξ ολοκλήρου στον τομέα του ντάμπινγκ. Ο Πρόεδρος Ole Due, σε ένα άρθρο « περί του

41 — Beseler και Williams, όπως ανωτέρω, σημείο 8.5.7, σ. 195· Cunnane and Stanbrook, *Dumping and Subsidies, The Law and procedures governing the imposition of anti-dumping and countervailing duties in the European Community*, 1983, σ. 82.

42 — Ο κανονισμός με τον οποίο επιβλήθηκε ο δασμός αντιντάμπινγκ.

43 — Rec. 1979, σ. 1262.

σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας στο κοινοτικό διοικητικό δίκαιο »[44], υποστήριζε επίσης την άποψη αυτή. Ανέφερε:

« Οι διαφορές μπορούν, τουλάχιστον εν μέρει, να εξηγηθούν από τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του τομέα αυτού: τα μέτρα υιοθετούνται υπό τη μορφή κανονιστικών διατάξεων· η έρευνα δεν κατευθύνεται κατ' ανάγκη κατά των εξατομικευμένων επιχειρήσεων και μπορεί επίσης να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συμπεριφορά κυβερνήσεων τρίτων χωρών (...)· πρέπει να γίνεται σεβαστό κάθε αίτημα εμπιστευτικής αντιμετωπίσεως των παρασχεθεισών πληροφοριών. Τέλος, οι κοινοτικοί κανόνες πρέπει να τηρούν τις υποχρεώσεις των Κοινοτήτων στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ που βασίζεται στην αρχή της αμοιβαιότητας και μπορεί να δικαιολογείται ακόμη και η ευθυγράμμιση των κανόνων διαδικασίας προς αυτούς των άλλων εταίρων της εν λόγω οργανώσεως. »[45]

75. Πάντως, μία αρχή τόσο *γενική* όπως αυτή που το Δικαστήριο διατύπωσε με την απόφαση Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής[46], κατά την οποία η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίξει την απόφασή της σε πραγματικά περιστατικά, περιστάσεις ή έγγραφα επί των οποίων ο ενδιαφερόμενος διάδικος δεν μπόρεσε να καταστήσει γνωστή την άποψή του, φαίνεται ότι πρέπει να εφαρμοσθεί επίσης στις διαδικασίες ντάμπινγκ[47].

76. Το Δικαστήριο έχει ήδη, με την απόφαση Timex Corporation[48], καταδείξει τη σημασία που αποδίδει στα δικαιώματα των ενδιαφερομένων για έρευνα αντιντάμπινγκ προσώπων, όσον αφορά ιδίως τον εμπιστευτικό χαρακτήρα ορισμένων στοιχείων. Θα επανέλθω επ' αυτού.

77. Η συμφωνία σχετικά με τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου VI της ΓΣΔΕ, το οποίο καλείται γενικώς δεύτερος κώδικας αντιντάμπινγκ, καθιερώνει με το άρθρο του 6 ορισμένο αριθμό πλεονεκτημάτων υπέρ των ενδιαφερομένων προσώπων κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Έτσι, κατά την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, « οι ενδιαφερόμενες αρχές θα επιφυλάσσουν στον προσφεύγοντα και τους εισαγωγείς και εξαγωγείς που είναι γνωστόν ότι ενδιαφέρονται, καθώς και στις κυβερνήσεις των χωρών εξαγωγέων, τη δυνατότητα να λαμβάνουν γνώση όλων των σχετικών πληροφοριών για την εμφάνιση των φακέλων τους, που δεν θα είναι εμπιστευτικοί κατά το γράμμα της κατωτέρω παραγράφου 3 και τις οποίες οι εν λόγω αρχές χρησιμοποιούν στο πλαίσιο έρευνας αντιντάμπινγκ· θα τους επιφυλάσσουν επίσης τη δυνατότητα να προετοιμάζουν την επιχειρηματολογία τους βάσει των πληροφοριών αυτών ». Κατά το γράμμα της παραγράφου 7: « καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας αντιντάμπινγκ, όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη θα έχουν κάθε δυνατότητα υπερασπίσεως των συμφερόντων τους ».

78. Ο βασικός κανονισμός επεδίωξε να συγκεκριμενοποιήσει τα δικαιώματα που κατ' αυτόν τον τρόπο αναγνωρίστηκαν με τον δεύτερο κώδικα αντιντάμπινγκ. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α, « ο καταγγέλλων και οι γνωστοί ως ενδιαφερόμενοι εισαγωγείς και εξαγωγείς, καθώς και οι εκπρόσωποι της χώρας εξαγωγής, μπορούν να λάβουν γνώση όλων των πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή από τα εμπλεκόμενα στην

44 — *Cahiers de droit européen*, 1987, no. 1-2, σ. 383.

45 — Όπως ανωτέρω, σ. 387, υποσημείωση 7.

46 — Απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1979, υπόθεση 85/76 (Rec. 1979, σ. 461, σκέψη 14).

47 — Για μία ταυτόσημη άποψη βλ. Hans-Christoph von Heydebrand und der Lasa, « Confidential Information in Antidumping Proceedings before United States Courts and the European Court », *European Law Review*, vol. II, 1986, σ. 331.

48 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, υπόθεση 264/82 (Συλλογή 1985, σ. 849).

έρευνα μέρη, εκτός από τα εσωτερικά έγγραφα που έχουν συνταχθεί από τις αρχές της Κοινότητας ή των κρατών μελών της, εφόσον οι πληροφορίες αυτές έχουν σχέση με την υπεράσπιση των συμφερόντων τους, δεν είναι εμπιστευτικές κατά την έννοια του άρθρου 8 και χρησιμοποιούνται από την Επιτροπή στην έρευνα. Τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα απευθύνουν για τον σκοπό αυτό έγγραφη αίτηση προς την Επιτροπή αναφέροντας τις ζητούμενες πληροφορίες ».

79. Κατά το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο β, « οι εξαγωγείς και οι εισαγωγείς του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας και, σε περίπτωση επιδοτήσεων, οι εκπρόσωποι της χώρας καταγωγής δύνανται να ζητήσουν να ενημερώνονται για τα κύρια γεγονότα και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων προβλέπεται να διατυπωθεί σύσταση για την επιβολή οριστικών δασμών ή την ολική είσπραξη των ποσών που δόθηκαν ως εγγύηση με τη μορφή προσωρινών δασμών ».

80. Το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ, διευκρινίζει ότι:

« i) Οι προβλεπόμενες στο στοιχείο β αιτήσεις ενημερώσεως πρέπει:

αα) να απευθύνονται εγγράφως στην Επιτροπή,

ββ) να ορίζουν τα ειδικότερα σημεία ως προς τα οποία ζητείται ενημέρωση,

γγ) να παραλαμβάνονται, σε περίπτωση ενός προσωρινού δασμού, το αργότερο ένα μήνα μετά τη δημοσίευση αυτού του δασμού.

ii) Η ενημέρωση γίνεται, είτε προφορικά είτε εγγράφως, με όποιο τρόπο η Επιτροπή κρίνει πρόσφορο. Η ενημέρωση δεν προδικάζει τις μεταγενέστερες αποφάσεις που μπορεί να λάβουν η Επιτροπή ή το Συμβούλιο. Οι εμπιστευτικές πληροφορίες θα έχουν τη μεταχείριση που προβλέπεται στο άρθρο 8.

iii) Η ενημέρωση πρέπει να γίνεται δεκαπέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από την υποβολή από την Επιτροπή πρότασης για οριστικά μέτρα σύμφωνα με το άρθρο 12. Οι παρατηρήσεις που γίνονται μετά την ενημέρωση δύνανται να λαμβάνονται υπόψη μόνον αν παραλαμβάνονται εντός προθεσμίας που η Επιτροπή καθορίζει σε κάθε περίπτωση, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τον επείγοντα χαρακτήρα του θέματος, και η οποία όμως πρέπει να είναι τουλάχιστον δέκα ημερών. »

81. Όπως το έχω υπενθυμίσει, το Συμβούλιο προσεκόμισε τα πρακτικά συναντήσεως που πραγματοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 5 Οκτωβρίου 1987 [49] και ανέφερε στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως [50] αποσπάσματα από μία έκθεση εσωτερικής αποστολής που συντάχθηκε από τους υπαλλήλους της Επιτροπής εν συνεχεία των ελέγχων τους στη Σαουδική Αραβία καθώς και από ένα εσωτερικό σημείωμα που φαίνεται ότι περιλαμβάνει τα πρακτικά μιας συναντήσεως που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 22 Μαΐου 1987.

49 — Υπόμνημα ανταπαντήσεως, παράρτημα 1.

50 — Σημείο 83.

82. Τα έγγραφα αυτά αναφέρουν τις πληροφορίες που δεν κατέστησαν γνωστές κατ' άλλον τρόπο στις προσφεύγουσες, όπως είναι η επιβολή οριστικού δασμού κατ' αξίαν, η απουσία επαρκών αποδείξεων ώστε να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις προσαρμογής. Αποτελούν όμως αυτές στοιχεία που πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά τη διάρκεια δίκης; Μου φαίνεται ότι η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική. Τα έγγραφα αυτά, *αμιγώς εσωτερικού χαρακτήρα* ως προς την Επιτροπή, συνταχθέντα από τους υπαλλήλους της, δεν υποβάλλονται στα πρόσωπα που αφορά η έρευνα ούτε στους συμβούλους τους. Ως προς αυτά δεν υπάρχει κανένα μέσο για να διορθωθεί το περιεχόμενό τους. Τα στοιχεία αυτά, των οποίων ο *μονομερής χαρακτήρας* είναι απόλυτος, δεν μπορούν να έχουν αποδεικτικό χαρακτήρα. Δεν χρειάζεται να γίνουν πολύ προχωρημένες θεωρητικές μελέτες για να γίνει γνωστό ότι, στα δίκαια όλων των κρατών μελών, αυτά τα έγγραφα δεν λαμβάνονται υπόψη ως αποδείξεις.

83. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο βασικός κανονισμός επιτρέπει στην Επιτροπή να δίνει τις απαιτούμενες πληροφορίες « προφορικά (...) με όποιο τρόπο η Επιτροπή κρίνει πρόσφορο ». Κατά τη γνώμη μου, αυτό ουδόλως σημαίνει ότι δεν συνιστούν έγκυρες αποδείξεις οι απαντήσεις που δόθηκαν από τα κοινοτικά θεσμικά όργανα στις αιτήσεις που υπέβαλαν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Ένα δικαστήριο δεν μπορεί να εμπιστευθεί τους ισχυρισμούς ότι τα δικαιώματα άμυνας τηρήθηκαν, χωρίς ο διάδικος από τον οποίο αυτοί προέρχονται να προσκομίζει σχετικές απτές αποδείξεις.

84. Οι προφορικές πληροφορίες που δόθηκαν από την Επιτροπή κατά τη διάρκεια συναντήσεως δεν απαγορεύουν σ' αυτήν, εφόσον συντάχθηκαν πρακτικά, να τα υποβάλει στα πρόσωπα που ήταν παρόντα για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους. Αυτό δεν αποτελεί μη πραγματοποιήσιμη απαίτηση. Η μνεία του προαναφερθέντος άρθρου 7 « με όποιο τρόπο η Επιτροπή κρίνει πρόσφορο » φαίνεται εξάλλου να υποδεικνύει ότι ο έγγραφος τρόπος πρέπει να επιλέγεται κατά προτίμηση για τις πληροφορίες που αφορούν καθοριστικά στοιχεία για την εξέλιξη της δίκης. Εξάλλου, η απαίτηση για την τήρηση προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 4, στοιχείο γ, περίπτωση iii, του ίδιου άρθρου προϋποθέτει κατ' ανάγκη, προκειμένου να είναι δυνατόν ν' αποδειχθεί η τήρησή της, τη σύσταση εγγράφου τύπου, είτε *πρακτικά* που υποβλήθηκαν στην συναίνεση των συμμετεχόντων, είτε *έγγραφο προσηκόντως απευθυνόμενο* στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, και στο οποίο τα εν λόγω πρόσωπα θα μπορούν να αντιδράσουν.

85. Επομένως, κατά τη γνώμη μου τα έγγραφα που αναφέρονται πιο πάνω [51] δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της διαφοράς που μας απασχολεί εν προκειμένω.

86. Το Συμβούλιο προσεκόμισε επίσης το έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 [52], το οποίο, το υπενθυμίζω, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι δεν έλαβαν ποτέ. Το έγγραφο αυτό, απευθυνόμενο στους δικηγόρους Van Bael και Bellis στις Βρυξέλλες, φέρει την ίδια διεύθυνση με τα προηγούμενα. Πάντως, ενώ αυτά τα τελευταία φέρουν στο πάνω μέρος τη μνεία Telefax, συνοδευόμενη από τον αριθμό τηλετυπίας των δικηγόρων των προσφευγουσών [53], στο έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 1987 δεν υπάρχει αυτή η μνεία. Το Δικαστήριο αντιμετώπισε ήδη παρόμοιες δυσχέρειες. Με την απόφαση Belfiore, το Δικαστήριο επισήμανε:

« Πρέπει εντούτοις να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή απέστειλε το έγγραφο της 12ης Φεβρουαρίου 1979, χωρίς να φροντίσει να το στείλει ως συστημένο, ούτε να συνοδεύεται από βεβαίωση παραλαβής, ενώ είχε λάβει τη διπλή αυτή προφύλαξη με την ευκαιρία μηνυμάτων που είχαν προηγουμένως απευθυνθεί

51 — Πιο πάνω, σημείο 81.

52 — Υπόμνημα αντικρούσεως, παράρτημα II.

53 — Βλ. το έγγραφο της 13ης Αυγούστου 1987, παράρτημα 9 της προσφυγής, καθώς και το έγγραφο της 3ης Ιουνίου 1987, παράρτημα 6 της προσφυγής.

στον προσφεύγοντα. Υπό τις συνθήκες αυτές, λαμβάνοντας υπόψη ότι η απόδειξη της κοινοποιήσεως και της ημερομηνίας της εναπόκειται στην Επιτροπή, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η Επιτροπή περιήλθε σε αδυναμία να παράσχει σχετικά πλήρη απόδειξη και ότι, προκειμένου για την κοινοποίηση αποφάσεως τόσο σημαντικής όπως μία εξ επαγγέλματος απόδειξη, η *ελαχίστη αμφιβολία* που υφίσταται όσον αφορά το χρονικό σημείο κατά το οποίο άρχισε να τρέχει η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής πρέπει να αποβεί προς όφελος του προσφεύγοντος. » [54]

87. Με την υπόθεση Michel, κατά την οποία το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προέβαλε τον εκπρόθεσμο χαρακτήρα προσφυγής που ασκήθηκε κατά αποφάσεως περιεχομένης σε σύνηθες έγγαφο, το Δικαστήριο έκρινε ότι

« ο παραλήπτης μη συστημένης επιστολής δεν οφείλει να αποδείξει τους λόγους ενδεχομένης καθυστερήσεως στη διαβίβασή της » [55].

88. Το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι η προσκόμιση μη συστημένης επιστολής, *αν δεν αποδεικνύεται ότι παρελήφθη από τον παραλήπτη της*, δεν μπορεί να « συνιστά απόδειξη » [56]. Συνεπώς, προτείνω να μη ληφθεί υπόψη κατά τη δίκη το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Σεπτεμβρίου 1987.

89. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο λόγος αρνήσεως της χορηγήσεως προσαρμογών λόγω των εκπτώσεων ποσότητας και λόγω της διαφοράς του εμπορικού σταδίου, λόγος ουσιαστικά στηριζόμενος στην ανεπάρκεια των αποδείξεων που προσεκόμισαν οι προσφεύγουσες, δεν γνωστοποιήθηκε σ' αυτές παρά μόνο κατά τη δημοσίευση του προσβαλλόμενου κανονισμού, χωρίς να έχουν, κατά τη διάρκεια της έρευνας, όλες τις δυνατότητες υπερασπίσεως των συμφερόντων τους ως προς το σημείο αυτό.

90. Πράγματι, η ανακοίνωση των πληροφοριών, βάσει των οποίων η Επιτροπή σχεδιάζει την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ — ή « disclosure » — πραγματοποιήθηκε, για πρώτη φορά, σε μία συνάντηση στην Επιτροπή στις 22 Μαΐου 1987, εν συνεχεία δε με τα έγγραφα της 27ης Μαΐου και της 3ης Ιουνίου 1987.

91. Σε έγγραφο με ημερομηνία 17 Ιουνίου 1987 [57], απευθυνόμενο στην Επιτροπή, εμπροθέσμως, όπως και το Συμβούλιο το αναγνώρισε με το υπόμνημά του ανταπαντήσεως, στον βαθμό που η Επιτροπή, με έγγραφο που φέρει ημερομηνία 3 Ιουνίου 1987 [58], δέχθηκε, κατ' εξαίρεση, να μεταθέσει τη λήξη της προθεσμίας [59] για τις 17 Ιουνίου 1987, αναφέρεται:

« The high dumping margin is the result of one factor. Urea delivered in Saudi Arabia primarily directly to farmers with the producers assuming a number of the costs which would otherwise be incurred by distributors. In the EEC, however, most of Samad Urea was sold to technical users which processed the product into another product before selling it to the enduser. Despite very large differences in conditions and terms of sale, quantities sold, and the level of trade, *no allowance* has yet been

54 — Απόφαση της 5ης Ιουνίου 1980, υπόθ. 108/79 (Rec. 1980, σ. 1769, σκέψη 7), η υπογράμμιση είναι δική μου.

55 — Απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1981, υπόθ. 195/80 (Συλλογή 1981, σ. 2861, σκέψη 11).

56 — Απόφαση της 11ης Μαΐου 1989, υποθ. 193/87 και 194/87, Maurissen (Συλλογή 1989, σ. 1045, σκέψη 47).

57 — Παράρτημα 8 της προσφυγής.

58 — Παράρτημα 6 της προσφυγής.

59 — Δεδομένου ότι η δημοσίευση της επιβολής προσωρινού δασμού πραγματοποιήθηκε στις 9 Μαΐου 1987, κάθε έγγραφη αίτηση για πληροφορίες ήταν κατ' αρχήν, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ, περίπτωση i, γγ, του βασικού κανονισμού, απαράδεκτη από τις 9 Ιουνίου 1987, τα μεσάνυκτα· οι εν λόγω « παρατάσεις της προθεσμίας » επιτρέπονται από το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ, περίπτωση iii, του βασικού κανονισμού.

made by the Commission to the normal value side of the equation for such differences. »

Στη συνέχεια του εγγράφου διατυπώνεται σαφώς το αίτημα προσαρμογής.

92. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι το ζήτημα των προσαρμογών αφορούσε την υπεράσπιση των συμφερόντων των προσφευγουσών ούτε ότι περιλαμβάνεται μεταξύ των σκέψεων βάσει των οποίων η Επιτροπή συνέστησε την επιβολή οριστικών δασμών. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγουσες δεν ήταν σε θέση να μπορούν να υπερασπισθούν λυσιτελώς τα συμφέροντά τους.

93. Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν οι αιτηθείσες προσαρμογές είχαν χορηγηθεί, το ποσό του δασμού δεν θα είχε εντούτοις τροποποιηθεί. Αναμφίβολα θα επιθυμούσε να δει εφαρμοζόμενη εδώ την απόφαση του Δικαστηρίου Distillers[60], με την οποία το Δικαστήριο αρνήθηκε να εξετάσει ενδεχόμενες διαδικαστικές παρατυπίες που προέβαλε η προσφεύγουσα, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, η απόφαση της Επιτροπής θα ήταν ίδια. Η απόφαση αυτή, κατά τη γνώμη μου, απλώς εφάρμοσε την παραδοσιακή αρχή, κατά την οποία μόνο οι παραβάσεις *ουσιώδους* τύπου μπορούν να προκαλέσουν την ακύρωση πράξεως. Ο ισχυρισμός του Συμβουλίου, όπως το είδαμε, αμφισβητείται εντούτοις από τις προσφεύγουσες, οι οποίες ισχυρίζονται, με το προαναφερθέν έγγραφο της 17ης Ιουνίου 1987, ότι *το υψηλό επίπεδο του περιθωρίου ντάμπινγκ αποτελεί το αποτέλεσμα της απουσίας προσαρμογής*[61] .

60 — Απόφαση της 10ης Ιουλίου 1980, 30/78 (Rec. 1980, σ. 2229).

61 — Ο νέος βασικός κανονισμός, κανονισμός (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988 (ΕΕ L 209, σ. 1), περιέχει στο εξής ένα άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο ε, στο οποίο θεωρούνται ως ασήμαντες και δεν λαμβάνονται υπόψη οι επί μέρους προσαρμογές με επίπτωση ad valorem μικρότερη από 0,5 % επί της τιμής ή της αξίας της οικείας συναλλαγής.

94. Συνεπώς, ο απλός ισχυρισμός του Συμβουλίου δεν καθιστά δυνατό να αρθεί ο ουσιώδης χαρακτήρας της διαπραχθείσας παρατυπίας. Επομένως, ο πρώτος λόγος, καθόσον αφορά τις αρνήσεις χορηγήσεως των δύο προαναφερθεισών προσαρμογών, πρέπει να γίνει δεκτός. Επομένως, είναι περιττόν να εξετασθεί επί της ουσίας ο λόγος που στηρίζεται στην πλάνη περί το δίκαιον και την αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών.

95. Η κριτική που στηρίζεται στην απουσία ενημερώσεως ως προς την μεταβολή του τρόπου υπολογισμού του οριστικού δασμού είναι, ίσως, απλούστερη. Όπως το υπενθύμισα, τα κοινοτικά θεσμικά όργανα απολαύουν κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου[62] ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως ως προς την επιλογή του τύπου του πλέον κατάλληλου δασμού. Αν για τον ενδιαφερόμενο επιχειρηματία έχει ουσιαστική σημασία το να γνωρίζει πώς υπολογίστηκαν η κανονική αξία, οι τιμές κατά την εξαγωγή, το κατώφλιο της ζημίας, οι προσαρμογές, πώς επελέγη το ομοειδές προϊόν, αντίθετα, η προσφυγή σε δασμό κατ' αξίαν, ήτοι σε δασμό καθορισθέντα εν αναφορά προς μία τιμή κατωφλίου, πρέπει, *στη θεωρία,* να μη έχει επίδραση στο ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ, το οποίο δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά το περιθώριο ντάμπινγκ ή το κατώφλιο ζημίας, σε περίπτωση που μικρότερος δασμός αρκεί για να εξαφανιστεί η εν λόγω ζημία. Βεβαίως, το Δικαστήριο αναγνώρισε με μία πρόσφατη απόφαση ότι

« ο μεταβλητός δασμός είναι, γενικώς, ευνοϊκότερος για τους οικείους επιχειρηματίες, λόγω του ότι καθιστά δυνατή την αποφυγή κάθε καταβολής δασμών αντιντάμπινγκ υπό την προϋπόθεση, πάντως, ότι οι εισαγωγές πραγματοποιούνται σε τιμές άνω της ορισθείσας κατωτάτης τιμής »[63].

62 — Υπόθεση C-189/88, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 25· υπόθεση C-305/86, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 58.

63 — Υπόθεση C-305/86, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 60.

Πάντως, καθόσον ο καθορισμός του δασμού αντιντάμπινγκ κατ' αξίαν δεν έχει τον χαρακτήρα του απρόβλεπτου, δεδομένου ότι αυτός ο τύπος δασμού είναι ο πλέον συνήθης, δεν φαίνεται η μεταβολή του τρόπου υπολογισμού του δασμού να έχει βλάψει τις προσφεύγουσες. Επομένως, η εν λόγω αιτίαση του πρώτου λόγου δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

96. Οι προσφεύγουσες επικαλούνται επίσης, υπό το πρίσμα των δικαιωμάτων άμυνας, το ποσό της προσαρμογής που χορηγήθηκε λόγω αποθηκεύσεως. Παρά τις ρητές αιτήσεις για εξήγηση του αριθμού που χρησιμοποιήθηκε, καμία πληροφορία δεν δόθηκε από την Επιτροπή.

97. Με έγγραφο της 21ης Αυγούστου 1987 [64], οι προσφεύγουσες παρατήρησαν: « The warehousing allowance granted is considerably lower than the market value and cost figures relating to the domestic warehousing. No explanation of the difference has been given. » Το έγγραφο αυτό περιέχει απάντηση προς το έγγραφο της 13ης Αυγούστου 1987 [65] της Επιτροπής που ανέφερε ότι είχε χορηγηθεί προσαρμογή 7,96 SR ανά τόννο. Η αίτηση για ενημέρωση των προσφευγουσών, αν και μεταγενέστερη της 9ης Μαΐου 1987 [66], πρέπει εντούτοις να ληφθεί υπόψη διότι το έγγραφο της Επιτροπής της 13ης Αυγούστου τελειώνει με την φράση: « I would appreciate receiving your questions or comments, if any, on the above not later than 21 august 1987. » Η φράση αυτή φαίνεται να επισημαίνει ότι οι προσφεύγουσες, όπως στο έγγραφο της Επιτροπής της 3ης Ιουνίου 1987, έτυχαν εκ νέου παρατάσεως της προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ, περίπτωση i, γγ, του βασικού κανονισμού.

64 — Προσφυγή, παράρτημα 10, σ. 13.

65 — Προσφυγή, παράρτημα 9.

66 — Βλ. υποσημείωση 59.

98. Το Συμβούλιο επικαλείται, αμυνόμενο, το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Σεπτεμβρίου 1987. Όμως, για τους λόγους που ήδη ανέπτυξα, το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη. Ο τρόπος με τον οποίο η Επιτροπή κατέληξε στον προαναφερθέντα αριθμό δεν είχε εμπιστευτικό χαρακτήρα και δύσκολα γίνεται αντιληπτό γιατί ο τρόπος υπολογισμού δεν ανακοινώθηκε. Επομένως, από αυτό πρέπει να συναχθεί ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι προσφεύγουσες έλαβαν ως προς το σημείο αυτό επαρκείς πληροφορίες εις τρόπον ώστε να μπορούν να υπερασπισθούν τα συμφέροντά τους. Επομένως, ο λόγος πρέπει να γίνει δεκτός ως προς το σημείο αυτό.

99. Τέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι τα δικαιώματά τους άμυνας δεν ετηρήθηκαν όσον αφορά τον καθορισμό του κατωφλίου της ζημίας εν αναφορά προς το κόστος παραγωγής του « χαρακτηριστικού κοινοτικού παραγωγού ». Δεδομένου ότι η Επιτροπή αντέταξε ως προς το σημείο αυτό τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εν λόγω στοιχείων, οι προσφεύγουσες δεν μπόρεσαν να πληροφορηθούν ούτε την κοινοτική επιχείρηση που επελέγη ως « χαρακτηριστική » ούτε το κράτος μέλος εντός του οποίου αυτή είναι εγκατεστημένη, ούτε το κόστος της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς. Συνεπώς, το Δικαστήριο πρέπει εκ νέου να διασκεφθεί επί της δυσχερούς συμφιλιώσεως του εμπιστευτικού χαρακτήρα και των δικαιωμάτων άμυνας.

100. Ο δεύτερος κώδικας αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ αναφέρεται στην προστασία του εμπιστευτικού χαρακτήρα στο άρθρο του 6, παράγραφος 3. Οι εμπιστευτικές πληροφορίες δεν θα γνωστοποιούνται χωρίς τη ρητή εξουσιοδότηση του μέρους που τις παρέσχε, υπό την επιφύλαξη των γνωστοποιήσεων που απαιτούνται με « μια απόφαση συντηρητικών μέτρων διατυπούμενη κατά τρόπο στενό ». Εντούτοις, μπορεί να τους ζητηθεί να δώσουν μία μη εμπιστευτική περίληψη αυτών. Αν οι πληροφορίες αυτές δεν είναι επιδεκτικές περιλήψεως, θα πρέπει να εκτίθενται οι σχετικοί λόγοι.

101. Το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού επαναλαμβάνει τις ίδιες διατάξεις, εξαιρέσει αυτών που αφορούν τη δυνατότητα μιας « αποφάσεως συντηρητικών μέτρων ».

102. Ας υπενθυμίσω τις σχετικές απαιτήσεις της νομολογίας του Δικαστηρίου. Στην απόφαση Timex Corporation, το Δικαστήριο ακύρωσε έναν κανονισμό περί επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ για τον λόγο ότι η υποχρέωση εχεμύθειας « εντούτοις, πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ώστε να μη καθίστανται κενά περιεχομένου » [67] τα δικαιώματα άμυνας. Το Δικαστήριο ανέφερε σχετικά ότι

« η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε προσπαθήσει, κατά τρόπο όσο το δυνατό σύμφωνο με την τήρηση του επιχειρηματικού απορρήτου, να ανακοινώσει στην προσφεύγουσα πληροφορίες χρήσιμες για την υπεράσπιση των συμφερόντων της, επιλέγοντας, εν ανάγκη οίκοθεν, τους ενδεδειγμένους προς τούτο τρόπους, λαμβάνοντας υπόψη ότι η απλή ανακοίνωση των στοιχείων βάσει των οποίων γίνεται ο υπολογισμός, χωρίς καμία αριθμητική ένδειξη, δεν ικανοποιεί τις επιτακτικές αυτές απαιτήσεις » [68].

103. Ασφαλώς, με μία πιο πρόσφατη απόφαση, Brother κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο έκρινε ότι

« το επιχείρημα της Brother ότι είχε πλήρη άγνοια του τρόπου με τον οποίο υπολογίστηκαν οι τιμές-στόχοι δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεδομένου ότι η μέθοδος υπολογισμού των τιμών-στόχων ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα, το δε κόστος παραγωγής των κοινοτικών επιχειρήσεων αποτελεί εμπιστευτικό στοιχείο, το οποίο σε καμία περίπτωση δεν μπορούσε να της κοινοποιηθεί » [69].

67 — Υπόθεση 264/82, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 29.

68 — Υπόθεση 264/82, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 30.

69 — Απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υπόθεση 250/85 (Συλλογή 1988, σ. 5683, σκέψη 34), η υπογράμμιση είναι δική μου.

Πάντως, στην τελευταία αυτή υπόθεση η προσφεύγουσα απλώς αμφισβητούσε την προσφυγή στη μέθοδο των τιμών-στόχων, την οποία μέθοδο επέλεξε ορθώς η Επιτροπή για την ανασύσταση των τιμών στο εσωτερικό της Κοινότητας όπως αυτές θα έπρεπε να είναι κατά την απουσία του ντάμπινγκ, αλλά δεν αμφισβητούσε ούτε το ποσό του κόστους παραγωγής των κοινοτικών επιχειρήσεων ούτε την παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας.

104. Όμως, αν ληφθούν υπόψη αυτά που καθοδήγησαν το Δικαστήριο κατά την απόφαση Timex Corporation, πρέπει κατ' ανάγκη να αναγνωρισθεί ότι η άρνηση ανακοινώσεως κάθε πληροφορίας ως προς τα σημεία που αναφέρθηκαν πιο πάνω στερεί σχεδόν εντελώς *κάθε πρακτικό αποτέλεσμα* από τα δικαιώματα άμυνας που αναγνωρίζονται με το άρθρο 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Οι προσφεύγουσες περιορίστηκαν σχετικά στο να επαφίενται στις εξαγγελίες της Επιτροπής ως προς την επιλογή του αντιπροσωπευτικού κοινοτικού παραγωγού. Πρόκειται για μία επιχείρηση μεταξύ των ολιγότερο αποδοτικών της Κοινότητας και της οποίας το κόστος παραγωγής είναι ιδιαίτερα υψηλό; Οι προσφεύγουσες δεν ξέρουν τίποτε σχετικά. Δεδομένου ότι το κόστος αυτό καθόριζε το ύψος της ζημίας και, συνεπώς, το ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ, υπολογίσθηκε κατά την προσήκουσα μέθοδο; Οι προσφεύγουσες δεν ξέρουν τίποτε σχετικά. Υπέπεσε η Επιτροπή σε σφάλμα υπολογισμού ως προς το σημείο αυτό, όπως οι προσφεύγουσες το υπεστήριξαν κατά την προφορική διαδικασία; Οι προσφεύγουσες εξακολουθούν να μη γνωρίζουν τίποτε σχετικά και μαζί με αυτές και το Δικαστήριο.

105. Εφόσον, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, το ποσό του δασμού καθορίστηκε εν αναφορά προς τη ζημία και όχι προς το περιθώριο ντάμπινγκ, οι προαναφερθείσες πληροφορίες είναι *ουσιώδεις* για την υπεράσπιση των συμφερόντων των ενδιαφερομένων προσώπων κατά την έννοια του δευτέρου κώδικα αντιντάμπινγκ.

106. Με την απόφαση Timex Corporation, το Δικαστήριο, πράγματι, υπογράμμισε ότι η παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας ήταν τόσο πιο σημαντική όσο « η κανονική αξία καθορίστηκε βάσει της κοστολογηθείσας αξίας του ομοειδούς προϊόντος (...) και ότι, ως εκ τούτου, η υπεράσπιση των συμφερόντων της Timex Corporation εξαρτιόταν αποκλειστικά από τα στοιχεία υπολογισμού που είχε λάβει υπόψη της η Επιτροπή » [70]. Η κατάσταση των προσφευγουσών στην παρούσα υπόθεση είναι, από την άποψη αυτή, εντελώς ταυτόσημη.

107. Οι περισσότεροι των σχολιαστών του ευρωπαϊκού δικαίου και του αμερικανικού δικαίου του ντάμπινγκ θεωρούν, εξάλλου, ότι η πρόσβαση μόνο στις μη εμπιστευτικού χαρακτήρα πληροφορίες εμφανίζει πολύ μικρό ενδιαφέρον από την άποψη των δικαιωμάτων άμυνας [71]. Κατά την άποψη ορισμένων, η ευρωπαϊκή διαδικασία υποχρεώνει τους συμβούλους των ενδιαφερομένων μερών να εφαρμόζουν το « shooting in the dark » [72].

108. Η έκθεση της Επιτροπής των Εξωτερικών Οικονομικών Σχέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου επί της πολιτικής αντιντάμπινγκ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας [73] αναφέρεται στις ίδιες ανησυχίες. Σ' αυτήν αναφέρεται:

« Όσο πιο αδιαφανής εμφανίζεται η διαδικασία κατά του ντάμπινγκ τόσο πιο άδικη θα φαίνεται στους εξαγωγείς και τα ενδιαφερόμενα μέρη. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα με τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ και των επιπέδων ζημίας, που με την πάροδο των ετών έχουν αποκτήσει μια βυζαντινή περιπλοκότητα. Αλλά και οι εγχώριοι παραγωγοί μπορούν κάποιες φορές να νοιώσουν ζημιωμένοι, για παράδειγμα λόγω της δυσκολίας ελέγχου της ανάληψης υποχρέωσης ως προς τις τιμές (...)

— Λόγω της έλλειψης αυστηρών κανόνων εκ μέρους της ΕΟΚ σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο, δεν θα ήταν σκόπιμο να επιτραπεί σε δικηγόρους των ενδιαφερομένων μερών η πρόσβαση στις εμπιστευτικές πληροφορίες των αντιπάλων τους. Εντούτοις, η Επιτροπή και το Δικαστήριο θα κληθούν να εξετάσουν τη σκοπιμότητα παρόμοιων κανόνων, και την περαιτέρω εισαγωγή στην Κοινότητα μέτρων παρόμοιων με εκείνα που ισχύουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. »

109. Μία πρόσφατη διαδικασία κατέδειξε ότι είναι δυνατό να μη στερείται ενδιαφέροντος το να καθίστανται γνωστά εμπιστευτικά έγγραφα προκειμένου να εκτιμηθεί το βάσιμο ορισμένων επιχειρημάτων που προβάλλουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Ο γενικός εισαγγελέας *Tesauro, με τις προτάσεις του στις υποθέσεις 121/86, 122/86 και 129/86, που αναπτύχθηκαν στις 11 Ιουλίου 1989, συσχετίζει τα γεγονότα αυτά* [74]. Ενώ η Επιτροπή είχε εκδώσει το 1982 έναν κανονισμό περί επιβολής προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ εν συνεχεία δε πρότεινε στις 9 Ιουνίου 1983 στο Συμβούλιο να εκδώσει κανονισμό περί επιβολής οριστικού δασμού, ενώπιον της αρνήσεως του Συμβουλίου και μετά από τη διεξα-

70 — Υπόθεση 264/82, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 30.

71 — Βλ., ως προς το σημείο αυτό, Horlick και Oliver, « Trade Laws regarding Imports: Recent Developments », *Documents de la conférence annuelle (1989) du Collège de l'Europe à Bruges*, σ. 86· Van Bael, « Procedural Aspects of EEC Anti-Dumping Enforcement », *Documents de la Conférence annuelle (1989) du Collège de l' Europe à Bruges*, σ. 5· Van Bael, « EEC Anti-Dumping Law and Procedure Revisited », *Journal of World Trade*, τόμ. 24, no. 2, σ. 5, Απρίλιος 1990· Taylor και Vermulst, « Disclosure of Confidential Information in Antidumping and Countervailing Duty Proceedings under United States: A framework for the European Communities », *The International Lawyer*, τόμ. 21, no. 1, σ. 43.

72 — James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 45.

73 — Έγγραφο συνεδριάσεως A3-0336/90 της 30ής Νοεμβρίου 1990.

74 — Συλλογή 1989, σ. 3942.

γωγή της έρευνας στη διάρκεια του θέρους 1985, η Επιτροπή πρότεινε τον τερματισμό της διαδικασίας, πράγμα που το Συμβούλιο δέχθηκε με την απόφαση 86/59/ΕΟΚ, της 6ης Μαρτίου 1986. Ο Tesauro κατέληξε ως εξής:

« Ενόψει των αντιρρήσεων που διατύπωσε η Επιτροπή, κατά τις οποίες τα ερωτηματολόγια αυτά είναι εμπιστευτικά και ως τέτοια δεν περιλαμβάνονται στους φακέλους που ανακοινώθηκαν στις προσφεύγουσες, ελλείψει δικαιολογίας ως προς την απουσία μη εμπιστευτικών περιλήψεων των ερωτηματολογίων αυτών και λαμβάνοντας επίσης υπόψη το ότι η Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι παρέσχε στις προσφεύγουσες κατά τις δύο συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν στις 14 Νοεμβρίου και 22 Δεκεμβρίου 1985 όλες τις αναγκαίες πληροφορίες, το Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει τα προαναφερθέντα ερωτηματολόγια.

Ειλικρινά, η απάντηση δεν είναι καθόλου ικανοποιητική. Πράγματι, η Επιτροπή περιορίστηκε στο να κοινοποιήσει, χωρίς να παράσχει καμιά σχετική διευκρίνιση, αντίγραφα των μη εμπιστευτικών περιλήψεων των ερωτηματολογίων που συμπλήρωσαν οι Κινέζοι εξαγωγείς για την περίοδο μεταξύ του 1978 και του πρώτου εξαμήνου του 1983 και μερικές φωτοτυπίες των ανακοινώσεων που απέστειλαν οι εισαγωγείς μαγνησίτη από τη Βόρεια Κορέα, περιλαμβάνουσες ορισμένα στοιχεία σχετικά με τις εισαγωγές του εν λόγω προϊόντος μέχρι τα τέλη Ιουνίου 1985.

Με άλλα λόγια, τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή για τις εισαγωγές από την Κίνα δεν είναι άλλα από τα στοιχεία που αποτέλεσαν αντικείμενο του πρώτου μέρους της έρευνας και στα οποία βασίστηκε η πρόταση της Επιτροπής για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, η οποία υποβλήθηκε ακριβώς τον Ιούνιο του 1983. »

110. Ασφαλώς, όλες αυτές οι παρατηρήσεις με οδηγούν στη διαπίστωση του πόσο είναι δύσκολη η εφαρμογή στην πράξη της λύσεως που δίνει η απόφαση του Δικαστηρίου Timex Corporation. Όμως, η γνώση των εν λόγω στοιχείων είναι ουσιώδης προκειμένου να καταστεί δυνατό στα άτομα που ενδιαφέρονται για την έρευνα να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, ενώ διευκρινίζεται ότι κατά τη διατύπωση της αποφάσεως αυτής « και η απλή ανακοίνωση των στοιχείων βάσει των οποίων γίνεται ο υπολογισμός, χωρίς καμία αριθμητική ένδειξη, δεν ικανοποιεί » τις επιτακτικές απαιτήσεις του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Μπορεί μεν, in concreto, να είναι δύσκολο για την Επιτροπή, η οποία υποχρεούται να ανακοινώνει στην προσφεύγουσα τις χρήσιμες για την υπεράσπιση των συμφερόντων της πληροφορίες, να βρει « τους ενδεδειγμένους προς τούτο τρόπους »[75], αλλά σ' αυτήν εναπόκειται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να θεσπίσει τους κατάλληλους μηχανισμούς για τη διασφάλιση της πλήρους ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας. Επιβάλλεται να αναγνωρισθεί, ιδίως, ότι η χρησιμοποίηση « μη εμπιστευτικών περιλήψεων » αποδεικνύεται ανεπαρκής εφόσον πρόκειται για την ανακοίνωση στοιχείων με αριθμητική ένδειξη.

111. Εξάλλου, αυτή η κατάσταση δεν είναι πραγματικά ικανοποιητική έναντι των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κηρύττει απαράδεκτες τις αιτήσεις που διατυπώθηκαν κατά των εθνικών αποφάσεων που ελήφθησαν εις εκτέλεση κοινοτικής πράξεως[76], για τον ουσιώδη λόγο ότι το Δικαστήριο εδημιούργησε μία νομολογία κατά την οποία το Δικαστήριο ελέγχει την εκ μέρους των κοινοτικών θεσμικών οργάνων τήρηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Επομένως, δεν στερείται ενδιαφέροντος, κάθε άλλο μάλιστα, το να αποφεύ-

75 — Υπόθεση 264/82, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 30.

76 — Αίτηση αριθ. 13258/87, M. and Co. κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 1990, όπου επρόκειτο για την κήρυξη εκτελεστότητας αποφάσεως του Δικαστηρίου.

γονται σημαντικές διαφορές στα όσα το Δικαστήριο θα μπορούσε να συναγάγει από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη ενόψει των προϋποθέσεων που το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων μπόρεσε μέχρι σήμερα να καθορίσει.

112. Ως προς το σημείο αυτό, δεν φαίνεται να αμφισβητείται το ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ, παρόλο ότι διεξάγεται από μία διοικητική αρχή, πρέπει να ανταποκρίνεται στην ανάγκη μιας « δίκαιης δίκης »[77], η οποία προϋποθέτει ότι αναγνωρίζεται « ισότητα των όπλων » μεταξύ των διαφόρων διαδίκων[78]. Εξάλλου, η τήρηση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως απαιτεί ο διάδικος ή ο εκπρόσωπός του να έχει την ευκαιρία να συμβουλεύεται και να σχολιάζει τον φάκελο της υποθέσεως, ιδίως τα στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν ως βάση για την απόφαση[79]. Συνεπώς δεν φαίνεται η διαδικασία που ακολουθήθηκε στην παρούσα υπόθεση να ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις αυτές.

113. Όλα αυτά τα στοιχεία με οδηγούν στο συμπέρασμα ότι, εν προκειμένω, οι θεμελιώδεις αρχές των δικαιωμάτων άμυνας, όπως ιδίως διευκρινίσθηκαν με την απόφαση του Δικαστηρίου Timex Corporation δεν εφαρμόσθηκαν ορθά από την Επιτροπή. Η Επιτροπή δεν εφάρμοσε εν προκειμένω τους ενδεικνυόμενους τρόπους της ανακοινώσεως προς τις προσφεύγουσες των αναγκαίων πληροφοριών για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Επομένως, η προβαλλόμενη αιτίαση φαίνεται ότι πρέπει να γίνει δεκτή, κατόπιν δε αυτού ο προσβαλλόμενος κανονισμός υπόκειται επίσης ως προς το σημείο αυτό σε ακύρωση.

114. Ασφαλώς έχω συνείδηση των δυσκολιών που προκαλεί η αναγκαία συμφιλίωση της τηρήσεως των δικαιωμάτων άμυνας και της διαφυλάξεως του εμπιστευτικού χαρακτήρα ορισμένων πληροφοριών. Στο σημείο αυτό όμως πρέπει να υπομνησθεί ότι στο πλαίσιο άλλων εννόμων τάξεων κατέστη δυνατή η ανεύρεση λύσεως.

115. Συγκεκριμένα, στο αμερικανικό δίκαιο, από τον Trade Agreements Act του 1979, οι δύο διοικητικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με τις έρευνες σε θέματα ντάμπινγκ — η International Trade Administration (« ITA »), που καθορίζει την ύπαρξη και το περιθώριο πρακτικής ντάμπινγκ και η International Trade Commission (« ITC »), που διαπιστώνει την ζημία — πρέπει να συστήσουν φάκελο περιλαμβάνοντα αντίγραφο όλων των ληφθέντων στοιχείων ή των στοιχείων που υποβλήθηκαν στις αρχές αυτές κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Ο φάκελος αυτός περιλαμβάνει επίσης τα εμπιστευτικά στοιχεία. Αυτά δεν μπορούν να ανακοινωθούν χωρίς την προηγούμενη συμφωνία του προσώπου που τα έχει προσκομίσει. Πάντως, ο Trade Agreements Act του 1979 εισήγαγε στο αμερικανικό δίκαιο το σύστημα της « administrative protective order ». Αυτή συνίσταται στο να καθίσταται δυνατό στον σύμβουλο του ενδιαφερομένου μέρους να λαμβάνει γνώση των εμπιστευτικών εγγράφων, ενώ διευκρινίζεται ότι, κατόπιν αυτού, υποχρεούται να σέβεται τον εμπιστευτικό χαρακτήρα, *και έναντι του πελάτου του.* Το Court of International Trade εκδίδει « administrative protective order » είτε κατά τη διάρκεια της διοικητικής

77 — Απόφαση Ringeisen, της 16ης Ιουλίου 1971, σειρά Α, αριθ. 13, σ. 39, παράγραφος 94· απόφαση Kõnig, της 28ης Ιουνίου 1979, σειρά Α, αριθ. 27, σ. 29-30, παράγραφοι 88-90.

78 — Απόφαση Delcourt, της 17ης Ιανουαρίου 1970, σειρά Α, αριθ. 11, σ. 15, παράγραφος 28· απόφαση Bönisch, της 6ης Μαΐου 1985, σειρά Α, αριθ. 92, σ. 15, παράγραφος 32.

79 — Απόφαση Felbrugge, της 29ης Μαΐου 1986, σειρά Α, αριθ. 99, σ. 17, παράγραφος 44· απόφαση της Επιτροπής αριθ. 7317/75, Lynas κατά Ελβετίας, της 6ης Οκτωβρίου 1977, Rec. 1977, σ. 412, σ. 445, παράγραφος 5.

διαδικασίας, όταν η αρμόδια διοικητική αρχή αρνείται σε ένα μέρος την « disclosure » των εμπιστευτικών στοιχείων, είτε κατά την προσφυγή που αποβλέπει στην αμφισβήτηση των αποφάσεων που εξέδωσε η ITA ή η ITC [80].

116. To Court of International Trade, προκειμένου να χορηγήσει ή όχι την « administrative protective order », υιοθέτησε μία « balancing test » [81], η οποία, κατά τη θεωρία, συνδυάζει τις ακόλουθες εκτιμήσεις:

— την « ηλικία » της πληροφορίας: οι πρόσφατες πληροφορίες θεωρούνται ως πιο ευαίσθητες από τις παλαιότερες [82],

— την προέλευση της πληροφορίας: τα στοιχεία που υποβάλλονται από μονάδες που δεν έχουν άμεσο ενδιαφέρον για τη διαδικασία είναι περισσότερο ευαίσθητα [83],

— το ενδιαφέρον των εγγράφων ενόψει της αποφάσεως που ελήφθη ή που πρέπει να ληφθεί από τη διοικητική αρχή [84],

80 — Σχετικά με την πρόσβαση στα εμπιστευτικά στοιχεία και τις « administrative protective orders », όπως ανωτέρω Kaplan, Kuhbach και Lorentzen, « Antidumping, Countervailing Duty and the National Security Provisions in the 1988 Trade Act », *George Washington Journal of International Law and Economics*, 1989, σ. 628 έως 631· Kassinger, « Antidumping Duty Investigations », σ. 68, εις *Johnston, Law and Practice of United States Regulation of International Trade*, Oceana, 1989, σ. 23 έως 25· Koch, *Die Abwehr von Dumping: das Beispiel des amerikanischen Rechts*, Heidelberg, 1989, σ. 328· Horlick και DeBusk, « Commerce Procedures Under Existing and Proposed Antidumping/Countervailing Duty Regulations », *The International Lawyer*, 1988, σ. 110 έως 112· Horlick, « The United States Antidumping System » εις Jackson και Vermulst, *Antidumping Law and Practice, A Comparative Study*, Harvester Wheatsheaf, 1989, σ. 111 έως 113· Bello, « Access to Business Confidential Information in Antidumping Proceedings », εις Jackson και Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 349 έως 353· Vermulst, *Antidumping Law and Practice in the US and the European Communities: A comparative Analysis*, Elsevier, 1987, σ. 69 έως 77· Taylor και Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 43-70· von Heydebrand und der Lasa, όπως πιο πάνω, σ. 333· Schervier, « Die Änderungen des amerikanischen Antidumpings- und Ausgleichzollrechts durch den Trade und Tariff Act of 1984 », *RIW*, 1985, σ. 808· Ehrenhaft, « A Practitioner's Response to the Anthony-Byrne Report: It ain' t necessarily so », *Law and Pol' y in Int' l Bus.*, 1985, σ. 71 έως 79· Anthony και Byrne, « Safeguarding Confidential Information in ITC Injury Proceedings: Proposals to reduce the Risk of Disclosure », *Law and Pol' y in Int' l Bus.*, 1985, σ. 1 έως 63· Riesenfeld, « The Treatment of Confidential Information in Antidumping Cases: A Comment on the Celanese Case », *CMLRev.*, 1984, σ. 553 έως 556· Bryan και Boursereau, « Antidumping Law in the European Communities and the US: A Comparative Analysis », *George Washington Journal of International Law and Economics*, 1985, σ. 631 έως 701· Garfinkel, « Disclosure of Confidential Documents Under the Trade Agreements Act of 1979: A Corporate Nightmare », *Law and Pol' y in Int' l Bus.*, 1981, σ. 465 έως 493· Assman, « Decision Marking under the EEC and the US Antidumping Laws », *ZVglRWiss*, 1981, σ. 327 έως 354· Ehrenhaft, « What the Antidumping and Countervailing Duty Provisions of the Trade Agreements Act can, will, should mean for US Trade Policy », *Law and Pol' y in Int' l Bus.*, 1979, σ. 1361 έως 1436· Lorenzen, « Technical Analysis of the Antidumping Agreement and the Trade Agreements Act », *Law and Pol' y in Int' l Bus.*, 1979, σ. 1430· Van Bael, « EEC Antidumping Law and Procedure Revisited », *Journal of World Trade Law*, 1990, σ. 18.

81 — Της οποίας τυπική διατύπωση μπορεί να ανευρεθεί στην απόφαση Roquette Frères κατά United States [554 F. Supp. 1246, 1248, 4 ITRD (BNA) 1388 (Ct. Int' l Trade 1982)]: « This Statute [§516 A (b) (2) (B) of the Tariff Act of 1930, as amended] gives the court wide latitude in determining wether or not to release confidential documents to parties involved in an antidumping proceeding. In making its determination, the court must consider (1) the needs of the litigants for data used by the Government in order to adequately respond to the antidumping finding, (2) the need of the Government in obtaining confidential information from businesses in future proceedings, and (3) the needs of the producers of sorbitol to protect from disclosure information which, in the hands of a competitor, might injure their respective positions in the industry. »

82 — Για παράδειγμα: Japan Exlan Co. κατά United States [1 Ct. Int' l Trade 286, 15-23 Cust. B & Dec. 102, 3 ITRD (BNA) 1008 (1981)] όπου η « disclosure » επετράπη διότι « based on the fact that none of the information contained therein is more recent than September 1979 with most of the information adduced dating back to 1978 or earlier (...) any sensitivity previously possessed by this data has become de minimis ».

83 — James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, συνάγουν το στοιχείο αυτό της κατ' αναλογία ερμηνείας από την απόφαση Roquette Frères κατά United States με την οποία το Court of International Trade αρνήθηκε την « disclosure » για τις πληροφορίες που υποβλήθηκαν από τους Αμερικανούς παραγωγούς που δεν ήταν προσφεύγοντες στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας.

84 — American Spring Wise Corp. κατά United States [566 F Supp. 1538, 4, ITRD (BNA) 2210 (Ct. Int' l Trade (1983)] όπου το Δικαστήριο αρνήθηκε να χορηγήσει την « disclosure » πληροφοριών που δεν ήταν « directly relevant to the administrative determinations ».

— την αιτιολογία της αιτήσεως,

— τον ειδικό χαρακτήρα της αιτηθείσας πληροφορίας: το στοιχείο αυτό βασίζεται στη θεωρία κατά την οποία οι περισσότερο ακριβείς ή ειδικές πληροφορίες μπορούν πιο εύκολα να αναγνωρισθούν ως προς την προέλευσή τους,

— την τήρηση της αρχής της επιεικείας [85],

— το καθεστώς του συμβούλου της προσφεύγουσας.

Το τελευταίο αυτό στοιχείο προκάλεσε σημαντικές συζητήσεις στη θεωρία και την αμερικανική νομολογία. Μέχρι το 1983, το Court of International Trade αρνιόταν την « disclosure » υπέρ των « in-house counsels » ή των « corporate counsels » για τον λόγο ότι δεν ήθελε να τις θέσει « under the unnatural and unremitting strain of having to exercise constant self-censorship in their normal working relations » [86]. Η νομολογία αυτή τερματίστηκε με απόφαση του δευτεροβάθμιου ομοσπονδιακού δικαστηρίου που επικυρώνει ότι η « disclosure » πρέπει να χορηγείται ενόψει αναλύσεως « counsel by counsel basis » [87]. Το Court of Appeals στηρίχθηκε ιδίως στον λόγο ότι τόσο οι « in house counsels » όσο και οι « retained counsels » « are officers of the court, are bound by the same Code of Professionnal Responsibility, and are subject to the same sanctions. In-house counsels provide the same services and are subject to the same types of pressures as retained counsels. The problem and importance of avoiding inadvertent disclosure is the same for both. Inadvertence, like the thief in the night, is no respecter of its victims ».

117. Μπορεί αυτό το σύστημα να μεταφερθεί στο κοινοτικό δίκαιο; Όπως ήδη υπογράμμισα, η θεωρία [88] απαντά γενικώς καταφατικά, το δε Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιθυμεί η κατεύθυνση αυτή να διερευνηθεί. Η αμερικανική εμπειρία κρίνεται ικανοποιητική [89]. Ο Καναδάς γνωρίζει επίσης ένα παρόμοιο σύστημα [90]. Όπως το επεσήμανε ο Πρόεδρος Due, « μπορεί να δικαιολογείται η ευθυγράμμιση ακόμη και των κανόνων διαδικασίας προς αυτούς των άλλων εταίρων » της ΓΣΔΕ [91].

118. Είναι ανυπέρβλητες οι δυσχέρειες εννόμου τάξεως; Οι δικηγόροι, οι solicitors και οι barristers υποχρεούνται να τηρούν τους δεοντολογικούς κανόνες σε όλα τα κράτη μέλη, είτε οι

85 — Nakajima All Co. κατά United States [3 Ct Int' l Trade 69, 3 ITRD (BNA) 1974 (1982)] όπου το Δικαστήριο διέταξε την « disclosure » υπέρ του συμβούλιου της Nakajima για τον λόγο ότι οι σύμβουλοι των καθών είχαν επίσης πρόσβαση στις εν λόγω πληροφορίες.

86 — Atlantic Surar I, 85 Cust. Ct. 128, 2 ITRD (BNA) 1546 (1980).

87 — US Steel III, 730 F. 2d at 1465, βλ. ως προς το σημείο αυτό Mc Intyre, « Can In-House Counsel be trusted with Access to a Competitor' s Confidential Information?: US Steel Corp. κατά United States », 58, *St John' s Law Review*, 890 (1984).

88 — Για παράδειγμα, Hans-Christoph von Heydebrand und der Lasa, όπως πιο πάνω· James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 69.

89 — Για παράδειγμα, James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 44.

90 — Για παράδειγμα, James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 68.

91 — Όπως πιο πάνω, σ. 383, ακόμη και αν, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, « η στάση ενός — σημαντικού έστω — από τους εμπορικούς της εταίρους δεν αρκεί για να υποχρεώσει την Κοινότητα να ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο » (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, υποθέσεις 277/85 και 300/85, Canon κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5731, σκέψη 15· απόφαση της 14ης Μαρτίου 1990, υποθέσεις C-133/87 και C-150/87, Nashua κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψη 30).

κανόνες αυτοί είναι νομικής είτε επαγγελματικής προελεύσεως. Η παραβίαση της εχεμύθειας, εκ πρώτης όψεως, επισύρει κυρώσεις σε όλα τα εσωτερικά δίκαια των κρατών μελών. Εξάλλου, οι κανόνες της αστικής ευθύνης θα έπρεπε να καθιστούν δυνατό στις επιχειρήσεις που είναι θύματα παράνομης ανακοινώσεως των εμπιστευτικών πληροφοριών τους να καθιστούν υπευθύνους τον σύμβουλο ή τον δικηγόρο που προέβη σε παρόμοια παραβίαση. Δύσκολα γίνεται αντιληπτό βάσει ποιων σκέψεων μπορεί να θεωρηθεί ότι, υπό τις αυτές εγγυήσεις, οι ευρωπαίοι δικηγόροι δεν είναι σε θέση να ανταποκριθούν στον ίδιο ρόλο του βοηθού της δικαιοσύνης με αυτόν των ομολόγων τους της άλλης όχθης του Ατλαντικού. Επιπλέον, σε κάθε αγενή συμπεριφορά μπορεί να επιβληθεί κύρωση ώστε ο δράστης να μη μπορεί, κατά τη διάρκεια περιόδου που θα καθορισθεί, να έχει στο εξής πρόσβαση, στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ, στα εμπιστευτικά στοιχεία που περιέχει ο φάκελος. Αυτή η κύρωση θα είναι τόσο πιο αποτελεσματική όσο τα δικηγορικά γραφεία που παρέχουν συμβουλές σε θέματα ντάμπινγκ δεν είναι πολυάριθμα. Φαίνεται ότι αυτή θα μπορούσε να προβλεφθεί στον βασικό κανονισμό του Συμβουλίου, αν αποφασιζόταν η θέσπιση στο κοινοτικό δίκαιο παρόμοιου μηχανισμού με αυτόν της « administrative protective order ». Σ' αυτή την περίπτωση, θα έπρεπε να συμπράξουν στη θέσπιση του συστήματος οι επαγγελματικές οργανώσεις δικηγόρων που υφίστανται σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ενδεχομένως διά της καταρτίσεως πρωτοκόλλου.

119. Εξάλλου, ορισμένοι σχολιαστές θεωρούν ότι η θέσπιση αυτού του συστήματος θα μειώσει σε σημαντικό βαθμό τον φόρτο εργασίας της Επιτροπής[92]. Άλλοι συγγραφείς[93] ισχυρίζονται επίσης ότι το κοινοτικό δίκαιο, στην παρούσα κατάστασή του, δεν απαγορεύει στο Δικαστήριο να εκδίδει « protective orders » και αναφέρονται στην απόφαση του Δικαστηρίου AM και S Europe Limited κατά Επιτροπής[94], με την οποία εξέτασε in camera τα έγγραφα που, κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, κατατέθηκαν από την προσφεύγουσα, προκειμένου να αποφανθεί σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα τους. Η άποψη αυτή ισχύει ίσως σε περίπτωση προσφυγής λόγω ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου· αντιθέτως, μπορεί να τεθεί το ερώτημα κατά πόσον, στην παρούσα κατάσταση του κοινοτικού δικαίου, είναι δυνατό να αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, άρνηση αντιταχθείσα από την Επιτροπή όσον αφορά την παροχή ορισμένων εμπιστευτικών πληροφοριών.

120. Όπως και αν έχουν τα πράγματα, σημασία έχει να ευρεθούν οι τρόποι που επιτρέπουν στα θέματα αυτά τη συμφιλίωση των δυο επιταγών, της προστασίας του εμπιστευτικού χαρακτήρα και του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

121. Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που ανέπτυξα προηγουμένως, προτείνω

92 — James A. Taylor και Edwin A. Vermulst, όπως πιο πάνω, σ. 69, σημείωση 126.

93 — Hans-Christoph von Heydebrand und der Lasa, όπως πιο πάνω, ο οποίος στηρίζεται στο άρθρο 21 του κανονισμού διαδικασίας.

94 — Απόφαση της 18ης Μαΐου 1982, υπόθ. 155/79 (Συλλογή 1982, σ. 1575).

— να ακυρωθεί, καθόσον αφορά τις εταιρείες Al-Jubail Fertilizer Company και Saudi Arabian Fertilizer Company, το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3339/87 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ουρίας καταγωγής Λιβύης και Σαουδικής Αραβίας[95],

— να καταδικασθεί το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα, εξαιρέσει πάντως αυτών στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα, τα οποία θα φέρει αυτή η τελευταία.

95 — ΕΕ L 317 της 7.11.1987, σ. 1.